ΕΤΗΣΙΑΙ-ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ-ΕΞΑΜΗΝΟΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	ΔΡ. 10	ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	ΔΡ. 6
Διὰ Τραπέζας, Ἑταιρείας, Συλλόγους καὶ παρεμφερῆ Γραφεῖα	ΔΡ. 25	Διὰ Τραπέζας, Ἑταιρείας, Συλλόγους καὶ παρεμφερῆ Γραφεῖα	ΔΡ. 13
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	ΦΡ. 25	ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	ΦΡ. 15
ΤΟΥΡΚΙΑΣ	ΜΕΤΖ. 5	ΤΟΥΡΚΙΑΣ	ΜΕΤΖ. 3
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	ΔΟΛΛ. 5	ΑΜΕΡΙΚΗΣ	ΔΟΛΛ. 3
Διὰ Κοινότητας καὶ Συλλόγους	10	Διὰ Κοινότητας καὶ Συλλόγους	6

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΟΡΑΣΤΑΣ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠ. 25

ΓΡΑΦΕΙΑ-ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ-ΤΑΧΥΠΙΕΣΤΗΡΙΑ

ΟΔΟΣ ΑΓΙΑΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ

Πᾶσα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ αἴτησις, πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητοῦ, δέον νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, ν' ἀπευθύνηται δέ:

John. K. Dionysiou
TRIPOLITZA (Greece)

ΜΟΡΕΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΘΝΙΚΗ-ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ-ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΙΩΑΝΝ. Κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Α. Σ. ΜΕΤΑΞΑΣ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΤΟΣ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ — ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'. — ΑΡΙΘ. 3 (414)

ΕΝ ΤΡΙΠΟΛΕΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 23 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1911

Ο ΘΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ

Ὁ Πασχάλ, θέλων νὰ παραστήσῃ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ἀσυνειδησίᾳ του εἶνε ὅμως ἀνώτερος πάσης τῆς κτίσεως, ἕνεκα τοῦ λογικοῦ του, ἔλεγε, ὅτι ἦτο μὲν κάλαμος, ἀλλὰ κάλαμος νοῶν, ἔχων συνείδησιν τοῦ εἶναι· ἐνῷ ἡ ὅλη κτίσις στερεῖται τῆς συνειδήσεως ἐκείνου, τὰ ὁποῖα διαπράττει.

Τὸ Εὐαγγέλιον ἐξαίρει ἔτι περισσότερον τὴν ἀξίαν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, 'Αρκεῖ νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει μας, ὅτι τὴν θεωρεῖ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, προωρισμένην νὰ διαπλασθῇ καθ' ὁμοίωσιν Αὐτοῦ,

Οὕτω ἡ ψυχή μας δὲν εἶνε ἁπλῶς ὑπερτέρα τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἔσται καὶ ἐκτὸς καὶ ὑπεράνω πάσης συγκρίσεως πρὸς ὅλους τοὺς κόσμους, τοὺς κατεσπαρμένους εἰς τὸ ἀχανές.

Μετέχουσα λογικότητος καὶ ἠθικότητος, πεποικισμένη δι' ἐλευθερίας, ἱκανὴ πρὸς τὴν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρείαν, διεισδύουσα εἰς τὰ πελάγη τῆς σοφίας, ἱσταμένη εἰς τὰς κορυφὰς τῆς Ἐπιστήμης, μόνη αὐτὴ κεκλημένη νὰ ὁρμᾷ, πρὸς τὴν γνῶσιν τοῦ Ἀπείρου καὶ νὰ δέχηται ἐντός της, ἵνα διαχέῃ ἔπειτα, τὰ ρεύματα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ὑπερέχει τόσον ὅλων τῶν ὄγκων, τῶν ἐκτάσεων καὶ τῶν παντοίων θησαυρῶν, ὥστε οὐδὲ δύναται δι' ἀνθρώπους λογικοὺς νὰ τεθῇ τὸ ζήτημα, τί δέον νὰ προτιμηθῇ: ἐὰν ἡ σωτηρία καὶ ἡ καλλιέργεια τῆς ψυχῆς, ἢ ἡ κατάκτησις τῶν ὑλικῶν θησαυρῶν.

Τοῦτο δὲν θὰ εἴπῃ, ὅτι ὁ χριστιανὸς εἶνε ξένος πρὸς τὴν κτίσιν. Ἔργον τοῦ Θεοῦ, παὸς αὐτοῦ ἀχειροποίητος, ἔδαφος παντοίων ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα ὁ Δημιουργὸς ἔδωκε πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ κόσμος ἔχει τὴν ἀξίαν του καὶ τὴν χρησιμότητά του. Ἐργαζόμενοι ὅμως ἐπὶ τῆς ὕλης, οὐδέποτε ὀφείλομεν νὰ τυθέμεθα ὑπὸ τὴν ὕλην, καὶ νὰ λησμονῶμεν τὸν αἰώνιον προορισμὸν τῆς ψυχῆς, τὸ καθῆκον τῆς μέχρι τοῦ Θεοῦ ἐξυψώσεως αὐτῆς, διὰ νὰ παραδοθῶμεν ὁλόκληροι εἰς τὰ ἐπίγεια συμφέροντα, λάτρεις τοῦ χρήματος καὶ ἄλογοι σάρκες, θηρεύουσαι ἐκτὸς πάσης ἠθικότητος καὶ πνευματικότητος τὸν μαμμωνᾶν, τὴν ἀπόλαυσιν, τὴν πλεονεξίαν, τὴν ἡδονήν.

Μία τοιαύτη ὑποδούλωσις δὲν καταισχύνει μόνον τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον καταβιβάζει μέχρι τῶν κτηνῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐμπλέκει εἰς ἀπάτην, τῆς ὁποίας τὰ ἀντίποινα εἶνε ἀνυπολογίστως θλιβερά.

Ἀφήνω τὰς ἀναποφεύκτους πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεις τῆς ζωῆς, αἱ ὁποῖαι δὲν δύνανται νὰ λείψουν οὐδὲ ἀπὸ τοὺς ἑκατομμυριούχους καὶ τοὺς Βασιλεῖς. Καὶ ἀρκοῦμαι νὰ δείξω τὸν τάφον, τὴν μεγάλην αὐτὴν καταβόθραν, ἡ ὁποία καταπίνει πᾶσαν σωματικὴν ζωήν.

Ὁ Ἰησοῦς, καλῶν ἡμᾶς πρὸς τὰ ἀνώτερα καὶ αἰώνια, παρεμποδίζων τὴν ὑποδούλωσιν εἰς τὰ φθαρτὰ καὶ μάταια, μᾶς δεικνύει τὴν ψυχήν, ἀφ' ἑνός, καὶ τὸν Θεόν, τὰ ἐγκόσμια ἀγαθά, ἀφ' ἑτέρου, καὶ τὰς ἀβύσσους τῶν τάφων, καὶ μᾶς λέγει: «τί ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· Ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα αὐτοῦ;»

ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ
διευθυντὴς «Ἀναπλάσεως»
βουλευτὴς Ἀττικοβοιωτίας

Η ΑΓΟΡΑ ΜΑΣ

ΤΙ ΔΕΟΝ ΓΕΝΕΣΘΑΙ

— *Τὸ Λοῦβρ τῶν Παρισίων.*
— *Ὁ πλοῦτος τῆς Γαλλίας.*
— *Ἀνάγκη συγκεντρώσεως τῶν ἐπαρχιῶν.*
— *Τί πρέπει νὰ γίνῃ.*

ΤΟ ΖΗΤΟΥΜΕΝΟΝ

Ζητοῦμεν τὴν βελτίωσιν τοῦ ἐμπορίου, τῆς ἀγορᾶς μας· διὰ τοῦτο ἠνοίξαμεν συζήτησιν, παρακαλέσαντες τοὺς ἁρμοδίους νὰ λάβωσι μέρος καὶ ὑποδείξωσι τὰς σκέψεις των. Ἀπεδείξαμεν, γράψαντες, ὅτι χρῆμα πολὺ ὑπάρχει ἐν τῷ τόπῳ· ὅτι οἱ τοῦτο ἔχοντες τὸ ἔθαψαν εἰς τὰς Τραπέζας, λόγῳ ἀσφαλείας, ἐλάχιστα ἀπολαμβάνοντες· ὅτι κατ' ἔτος ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ σχέλλονται ἐνταῦθα περὶ τὰ 10—12 ἑκατομμύρια, καὶ ὅτι, μ' ὅλα αὐτά, ἡ ἀγορὰ καὶ ὁ κόσμος πάσχομεν. Καὶ ἐζητήσαμεν τὴν θεραπείαν τοῦ κακοῦ.

Ἐκ συμπτώσεως, εἰς τὰς σκέψεις μας ταύτας πίπτει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ὁ ἀπολογισμὸς ὁ ἐτήσιος τοῦ Λούβρ τῶν Παρισίων, δημοσιευθεὶς ἐν περιλήψει· κέρδη μεγάλα, ἡ ἑταιρία· μέρισμα ἐξαίρετον οἱ μέτοχοι· εὐγνωμοσύνη μεγάλη τοῦ λαοῦ, ἀγοράζοντος τὰ πραγματά των τελείας ποιότητος καὶ κατὰ 15—20 τοῖς 0|0 εὐθηνότερα ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην ἀγοράν.

Καὶ μήπως μόνον τὸ κατάστημα αὐτὸ παρέχει αὐτὰ τὰ εὐχάριστα ἀποτελέσματα; Δέκα, ἢ καὶ δεκαπέντε ἐπίσης ἄλλα παμμέγιστα τοιαῦτα καταστήματα παίζουσι τὸν αὐτὸν ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Γαλλίας ρόλον· καὶ μαντεύει τις εὐκόλως πῶς ἡ πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας εἶναι ἡ πρωτεύουσα ἀγορὰ πάσης τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀνατολῆς· πῶς ἐκεῖ συρρέει τὸ χρῆμα τοῦ κόσμου· πῶς διὰ τοῦ μέσου τούτου ἡ Γαλλία ἔχει τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῆς Μόδας, καὶ πῶς πόλις καὶ Κράτος καὶ ἄτομον εὐημεροῦσι.

Ἡ κυρία εἶναι ἐνδεδυμένη Παρισιανά· ὁ κύριος ἐκ Παρισίων προμηθεύεται τὸν ἱματισμόν του· τὰ χειμερινὰ τῶν παιδιῶν ἀπὸ τὸ Παρίσι· οὐδὲν στοιχίζουσι καὶ προφυλάττουσι τὰ ροῦχα ταῦτα, τὰ χειμερινά, λαμπρὰ τὴν ὑγείαν τῶν παιδιῶν· καὶ τὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι καὶ ἐν Τριπόλει, θὰ μάθητε ἐκ τοῦ Ταχυδρομείου, ὄχι ὀλίγος κόσμος λαμβάνει καθ' ἑκάστην δείγματα καὶ τιμοκαταλόγους καὶ βιβλιάρια ἐκ Παρισίων, καὶ τὰ πάντα προθύμως καὶ δωρεάν. Ὅλα ὅμως ταῦτα γίνονται μὲ τὸν τελικὸν σκοπόν, ἵνα ἡ ἀγορὰ τῶν Παρισίων ἀποκτᾷ ὅλον πελάτας. Καὶ τὸ κατώρθωσε, καὶ τὸ κατορθοῖ ἡ ἀγορὰ τῶν Παρισίων νὰ ἔχῃ τὸ προνόμιον τῆς μόδας, τῆς καλῆς ποιότητος, τῆς εὐθηνίας.

Ἐν Τριπόλει οὐδὲν τοιοῦτο κατάστημα! Ὑπῆρξαν καὶ εἰς τὸ παρελθὸν καὶ ἤδη πρόσωπα ζητήσαντα δρόμον τοιοῦτον, ἤνοιξαν δὲ καὶ ἀγορὰν προκαλέσαν ἐπαρχιακὴν πελατείαν. Ἀλλὰ τὸ μέτρον τοῦτο φθίνει ὅλον μαζὶ μὲ τὰ ἐκλιπόντα πρόσωπα, ἐναπομένει δ' εἰς τὸν τόπον οὐχὶ ἐμπόριον σοβαρόν, ἀλλὰ μεταπρατισμός. Μεταπρατισμὸς δὲ θὰ εἴπῃ: ἀγωνία, στενοχωρία, μικρὰ προκοπή, κέρδη ἀσήμαντα, καὶ τὸ τέλος μηδέν, ἢ ἴσον πρὸς τὸ μηδέν, ἐνῷ τὸ ἐμπόριον ἀφίνει κέρδη, ἅτινα διεγείρουσι τὴν ζωήν, προκαλοῦσι τὸν πολιτισμόν, καὶ δίδουσι τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ζῇ ἀνθρωπινά.

Νὰ ἀφήσωμεν, λοιπόν, τὸν μεταπρατισμὸν—οὐχὶ τελείως, διότι καὶ ἡ μικροαγορὰ χρειάζεται—καὶ νὰ δοθῶμεν πρὸς τὸ ἐμπόριον.

Ἕκαστον εἶδος νὰ ἀγοράζηται ἀπὸ τὴν παραγωγήν του, ἀπὸ τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του καί, ἄνευ διαμέσων σταθμῶν καὶ προσώπων, τὸ εἶδος αὐτὸ νὰ ἔρχηται κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν Τρίπολιν· θὰ εἶναι ἀπηλλαγμένον τὸ εἶδος αὐτὸ κατὰ 10—20 τοῖς 0|0, ἢ ὡς τὸ προμηθευόμεθα ἤδη ἀπὸ διαμέσους ἀγοράς. Ἔκπτωσις δὲ κατὰ 10—20 τοῖς 0|0 ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Τριπόλεως θὰ προκαλέσῃ θὰ μαγνητίσῃ ἕκαστον ἀγοραστήν. Ἡ πελατεία τῆς Τριπόλεως θ' αὐξήσῃ, ἡ ἐπαρχία Μαντινείας, ἡ τῆς Μεγαλοπόλεως, ἡ τῆς Γορτυνίας καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ ἡ τῆς Κυνουρίας θὰ εἶναι ἀποκλειστικὴ πελατεία, τοῦ τόπου μας· δι' ὃν λόγον δὲ αἱ ἐπαρχίαι αὗται ἤδη μετεφέρθησαν εἰς ἄλλα κέντρα, καὶ ἡ Τρίπολις οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἔχει σήμερον, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ὅτε τὸ συμφέρον αὐτῶν θὰ εἶναι ἐν Τριπόλει, θὰ προτιμῶσι τὴν Τρίπολιν· διότι, ἐπὶ πλέον, ἡ συναλλαγὴ τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν θὰ γίνεται ἐπὶ γείτονος χώρας, ἥτις πολλὰ προσδίδει εἰς ἕκαστον γείτονα ἐπαρχιώτην, καὶ πρὸ πάντων κέρδος χρόνου.

Εἴχομεν μίαν τοιαύτην ἀπόδειξιν πέρυσιν ἐνταῦθα. Δὲν παρήχθη εἰς τὸν Νομόν μας ψωμί· ἠδύνατο ὁ κόσμος νὰ περάσῃ χωρὶς ψωμί; Βεβαίως, ὄχι· καὶ καθὼς εἰς τὸ παρελθὸν θ' ἀπηθύνετο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἵνα προμηθευθῇ, καὶ θὰ ἐπλήρωνε περισσότερα καὶ εἰς κατωτέραν ποιότητα. Ἀλλά, εὐτυχῶς, κατάστημά τι ἐνταῦθα, ἡ Ἰονικὴ Τράπεζα, ἐνήργησε κατ' εὐθεῖαν προμήθειαν σίτου ἐκ τοῦ τόπου τῆς παραγωγῆς· ἐκανόνισε δὲ τὰ κέρδη του, τὸ κατάστημα αὐτό, εἰς τὸν μέτριον προεξοφλητικὸν τόκον 6, ἢ 7 τοῖς 0|0, καὶ οὕτω ὅλαι αἱ ἐπαρχίαι ἔσπευσαν ἀμέσως εἰς Τρίπολιν πλέον, καὶ οὐχὶ ἄλλοῦ, εἰς ἀγορὰν σίτου, ὃν εὕρισκον εὐθηνότερον· καὶ ἡ κατανάλωσις ἐπῆλθε πλήρης καὶ ἡ ὠφέλεια τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἐμπορίου ἱκανοποιήθησαν ἀρκούντως.

Φανταισθῆτε, ὅτι πέρυσιν ἠγοράζετο ὁ σῖτος ἐνταῦθα μὲ ὡρισμένην τιμὴν 35 λεπτὰ κατ' ὀκᾶν εἰς τὴν μεγάλην ἔλλειψιν τοῦ τόπου, ἐφέτος δέ, ὅτε παρήχθη ἀρκετὸς τοιοῦτος παρ' ἡμῖν, νὰ τιμᾶται ἀπὸ τοῦδε 38—39· καὶ ποῦ θὰ φθάσῃ τὸν χειμῶνα, ἂν πάλιν τὸ αὐτὸ κατάστημα δὲν λάβῃ πρόνοιαν νὰ μᾶς φέρῃ;

Ζητοῦμεν λοιπόν, ἓν τοιοῦτο πρᾶγμα· ἵδρυσιν κεντρικοῦ Ἐμπορίου, κατὰ τὸ σύστημα τὸ ἄνω ἀναφερθὲν, καὶ ὅπερ συνετήρησε καὶ συντηρεῖ πλουτολογικῶς τὴν Γαλλίαν, καὶ τὸ ὁποῖον σύστημα θὰ πειραθῶμεν νὰ δείξωμεν εἰς προσεχὲς φύλλον, δηλοῦντες πάντοτε, ὅτι ἡμεῖς δὲν δίδομεν, ἢ τὴν εὐκαιρίαν, εἰς τοὺς γνωρίζοντας νὰ προβῶσιν εἰς συζητήσεις καὶ μέτρα, ἵνα ὑπηρετήσωσι καὶ ἑαυτοὺς καὶ τὴν πατρίδα των, ἀνακουφίσωσι δὲ καὶ τὸν πενόμενον Λαόν, τοῦ ὁποίου, ἀληθῶς, ἡ βιοπάλη εἶναι μαρτύριον.

Διαφέρει πολὺ νὰ κερδίζῃ ἕκαστος οἰκογενειάρχης καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καὶ ἐκ τῆς τροφῆς του καὶ ἐκ τῆς ἐνδυμασίας του, καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν χρειωδῶν ἑκάστῳ ἀτόμῳ, δραχμ. μίαν, ἢ δύο, ἢ καὶ τρεῖς, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν ἑκάστου. Γίνεται λοιπὸν μία ἀληθὴς ἀλληλοβοήθεια Κεφαλαίου καὶ Ἐργασίας, καὶ χωρὶς τὸ μὲν νὰ χάνῃ τὰ λογικὰ κέρδη του, νὰ ἔχῃ καὶ ἡ ἐργασία τὰ εὐεργετήματά της, καὶ νὰ μὴ ταλαιπωρῆται ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος μὲ τοῦτο τὸ λεγόμενον «ὁ βίος πρόβλημα, ἢ καὶ βάσανο».

ΕΚΕΙΝΟΣ!...

Ὁ Κολοκοτρώνης!

Ἀποκαλύφθητε πρὸ τοῦ ὀνόματός του ἥ τε παροῦσα καὶ αἱ μέλλουσαι γενεαί!

Εἶναι ἀπὸ τοὺς μεγάλους Ἐργάτας μιᾶς Πατρίδος. Ἂν μὴ ὁ μεγαλύτερος.

Ἀποκαλύφθητε μετὰ μείζονος τῆς εὐλαβείας καὶ θερμοτέρας τῆς εὐγνώμονος συγκινήσεως οἱ Ἀρκάδες!

Εἶναι τῆς Τριπολιτζᾶς ὁ ἀθάνατος Φίλος. Τῆς Ἀρκαδίας ὁ σωτὴρ ὁ πολυύμνητος. Ἀλλὰ καὶ οἱ Πελοποννήσιοι ἀποκαλύφθητε πάντες. Εἶναι καὶ τῆς ὅλης Πελοποννήσου ὁ γενναῖος ἐλευθερωτής.

Εἰς τὸ Σάλπισμα μυστηριώδους ἐμπνεύσεως, τὸ ὁποῖον ἀντήχησεν αἴφνης ἀνὰ τὸ δούλιον ζόφος ἀποτροπαίας Ἑλληνικῆς ἐποχῆς· εἰς τὸ γλυκὺ Ἐγερτήριον ἀφυπνισθείσης ψυχῆς, τὸ ὁποῖον διέσειεν αἴφνης ἐπαισχύντως δεδουλωμένην γῆν μεγάλων ἀγώνων, ἐμφανίζεται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν πάνοπλος ἀπὸ νοῦ καὶ καρδίας. Ὁ Κολοκοτρώνης.

Βρυχᾶται τὸ στῆθος. Ἐκπέμπει φλόγας φωτὸς ὁ νοῦς, ὁ γεννῶν. Ὑψοῖ τὴν πυγμὴν τὸ σιδήρεον «θέλω». Ὁρμᾷ εἰς Ἀγῶνα ἡ ψυχή, μανιώδης.

Τρέμε καὶ φεῦγε, πανταχόθεν, ὁ Τύραννος. Κολοκοτρώνης παρών. Ἡ λαῖλαψ ἐγγύς. Παράδος, ἀνόσιε, τῆς δόξης τὰς κλεῖδας. Μὲ ρομφαίαν θανάτου ἐπισκήπτει Ταχύς.

Κρύπτεις ἐκεῖ εἰς τὰς χεῖρας, ἀκόμη, δεσμά;

Ἀγχόνην ἐγείρεις ἐκεῖ, εἰς τὸ τίμιον ράσον;

Σουβλίον ἐκεῖ ἑτοιμάζεις; Βασάνους χαλκεύεις εἰς εἱρκτὰς φρικαλέας; Μητέρων σπαράσσεις κοιλίας; Τὸ γῆρας τὸ λευκὸν στραγγαλίζεις; Μὲ βρέφη χορταίνεις τὴν θηριώδη τοῦ μίσους σου πεῖναν; Μὲ αἷμα πραΰνεις τὴν ἐκ δίψης ὠμοτήτων λυσσῶσαν ψυχήν σου; Καὶ πτώματα σπείρεις, καὶ θρῆνον ἐγείρεις, καὶ γόους σκορπίζεις, καὶ τάφους ὀρύσσεις, καὶ φρίκην ἐκτείνεις;

Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ Ἐκδίκησις σπεύδει. Ἀστραπὴ ἡ ὁρμή της. Κεραυνὸς ἡ μανία της. Κολοκοτρώνης παντοῦ.

Ὁ Θεός του, τῆς Πατρίδος του τῆς Μεγάλης ἡ ἱκετήριος φωνή, τῆς ψυχῆς του τὸ βαρύτατον ἄλγος, ἡ ἀπὸ πνεύματος ἀκμαίου ἐκλάμπουσα στρατηγικότης του, ὁ βαρύς του βραχίων, τὸ εὐστοχώτατον τῆς τόλμης του πῦρ, τὸ γενναῖον τῆς σπάθης του κτύπημα, τῆς μεγαλοφρονούσης καρδίας του τὸ ἀκάθεκτον μένος, τοῦ ἀκατασχέτου ἡρωϊσμοῦ του ἡ πανταχοῦ διήκουσα ὠκύτης, σὲ διώκουσι, Βάρβαρε, ἐξ ὅσων μιαίνεις σημείων.

Τρέμε καὶ φεῦγε. Ἐπῆλθεν ἡ τελευταία σου ὥρα. Ἰδού τον. Ἐμπρός σου. Κολοκοτρώνης ὁ μέγας.

Δειλία καὶ πτῆσσε, ὁ ἄνανδρος τῶν νηπίων σφαγεύς. Ὁ ἐκ Θεοῦ στρατηλάτης τὴν ὀφρῦν σου, τὴν μυσαράν, καταρρίπτει.

Κύψε τὸ μέτωπον, τύραννε· ἀόπλων, γερόντων καὶ γυναικῶν ὁ εἰδεχθὴς δολοφόνος. Τοῦ Κολοκοτρώνη ἡ χεὶρ ἀνώρυξεν ἤδη καὶ τοῦ ἰδικοῦ σου σαρκίου τὸν λάκκον.

Ἀπόθανε, τέλος· ταρταρώθητι ὁ ἐξ Ἀσίας κατάρατος δαίμων. Ἐξ Οὐρανοῦ ἡ ἐπιταγή, ἡ ἀνέκκλητος.

Δὲν ἀποθνήσκει εἰς Τίγρεως ὄνυχας, ὄχι, ἡ Ἑλλὰς τῶν ἀθανάτων τροπαίων. Ἀκούεις; Ἡ φωνή, βροντερά, τὸ κηρύττει Κολοκοτρώνη τοῦ Γίγαντος, καὶ ἡ χείρ του, σταθερὰ καὶ πυρφόρος, ἐπιτελεῖ γύρωθέν σου τὴν Θείαν Βουλήν.

. . . . . .

Ὁ Κολοκοτρώνης!

Χαιρετίσατ' εὐγνώμονες, εἰς τὴν ἐπέτειον ταύτην, τὴν ὡραίαν μορφήν.

Ἀποτίσατε εὐλαβεῖς τῆς λατρείας τὸν φόρον εἰς τὴν ἀκήρατον τοῦ Ἥρωος μνήμην.

Προσκυνηταὶ ταπεινοὶ ἐν τῷ Ἱερῷ τῆς Πατρίδος, τὴν εἰκόνα του, τὴν σεπτὴν Ἐθνικῶς, στεφανώσατε, καὶ ραντίσατε τ' ἄνθη μὲ τὸ δάκρυ εὐγνωμόνων παλμῶν.

Καὶ διδάχθητε πίστιν· καὶ διδάχθητε θάρρος· καὶ διδάχθητε τόλμην· καὶ διδάχθητε αὐτοθυσίαν· καὶ φιλοπατρίαν διδάχθητε.

Βλοσυρὸς ἀτενίζει πρὸς ἡμᾶς, ὁ ἀείζωος Γέρων. Τῶν ἔργων μας, μήτοι, ζητεῖ τὸ βιβλίον; Λογοδοσίαν, μὴ θέλει, κληρονομίας, ἣν ἔδωκαν, τῆς ἱερᾶς, καὶ μεγάλης; Μήτοι, τὴν Πατρίδα καὶ τῶν ἰδικῶν μας χειρῶν, νὰ ἐπιδείξωμεν θέλει; Μήπως ζητεῖ τὴν Ἑλλάδα νὰ ἴδῃ λευκήν, ὑπερήφανον, καὶ εἰς ἀνάκτησιν ὁρμῶσαν ἀπολειφθέντων δικαίων;

. . . Συγγνώμην αἰτήσωμεν, ὅτι μὲ τὰς χεῖρας κενάς, ὡς πρὸς τοῦτο, ἂν μὴ ρυπαράς, προσερχόμεθα.

Καὶ ὁμόσωμεν πίστιν εἰς ὅσας δίδει καὶ πάλιν ἡμῖν ἐντολὰς τὸ βλέμμα ἐκεῖνο.

Ὁμόσωμεν, ὅτι θάνατον, ναί, θὰ ζητήσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς ἀγῶνα ὑπερτάτου Καθήκοντος, ἀλλ' ἀκεραίαν θ' ἀποδώσωμεν τὴν τιμὴν τῆς Πατρίδος, ὡς παρ' ἡμῶν ἀξιοῦσιν οἱ ὑπὲρ αὐτῆς συναθλήσαντες.

Ζητεῖ τὸν ὅρκον μας τοῦτον Ἐκεῖνος.

Ἂς ἔλθῃ ἐπὶ τοῦ στήθους ἡ δεξιά, ἐν μετανοίᾳ πικρᾷ καὶ ἐν στερρᾷ ἀποφάσει.

Η Α.΄ ΤΟΥ΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ΄

Ὑπερπληθὼρα μαθητῶν καὶ ἐφέτος εἰς τὴν Α΄. τάξιν τοῦ Γυμνασίου. Εἰς ἐννενήκοντα ἀνῆλθον οἱ ἐγγραφέντες, ὡς εἶχε συμβῆ καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Ἐνδεικνύεται ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη τῆς διαιρέσεως τῆς τάξεως· διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ διδασκαλία ἀποτελεσματικὴ εἰς ἐννενήκοντα μαθητὰς ἀπὸ ἕνα καθηγητήν.

Ἡ αὐτὴ ἀνάγκη παρουσιάσθη καὶ πέρυσι. Ἀλλ' ἐπῆλθε σύγκρουσις ἀξιώσεων μεταξὺ τῶν διαφόρων «ἀνορθωτικῶν», ὡς πρὸς τὸν διορισμὸν τοῦ ἐπὶ πλέον καθηγητοῦ, καὶ καθηγητὴς δὲν διωρίσθη!

Εἶναι ἀνάγκη, ἑπομένως, νὰ συμβιβασθοῦν οἱ κύριοι «ἀνορθωτικοί» ἐφέτος καὶ ν' ἀφίσουν νὰ διορισθῇ, ἀδιακρίτως προσώπου, ὁ ἀπαιτούμενος καθηγητής. Ἀνάγκη, ἐπίσης, ὁ κ. Γυμνασιάρχης νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον τὸν διορισμὸν αὐτόν, ὑποδεικνύων τὸ δυσχερὲς καὶ ἄγονον τῆς διδασκαλίας εἰς Τάξιν ὑπερπληρωμένην μαθητῶν.

Καὶ εἶναι ἀκόμη ἀνάγκη, ὁ κύριος ὑπουργὸς τῆς «Ἀνορθώσεως» νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ στοιχειώδους τούτου ὑπηρεσιακοῦ καθήκοντος, ἀφίνων τοὺς «ἀνορθωτικοὺς» ἐδῶ ἀντιπροσώπους νὰ λύσουν εἰς ἄλλους καιροὺς τὰς περὶ προσώπων διαφοράς των.

ΘΑΛΑΤΤΑ! ΘΑΛΑΤΤΑ!

Ποῦ;

Καὶ δὲν τὸ εἴδατε; Ἢ ἐφορούσατε κι' ἐδῶ τὰ πυκνόφακα ὀμματοὐάλια τῆς Ἀνορθώσεως;

Θάλαττα! Θάλαττα!

Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος ἐν Ἀθήναις.

Ζήτωωωω, τῆς Ἀνόρθωσις!

Ζήτω!

Κατώρθωσε μὲ τὴν «σιδηρᾶν τῆς πυγμὴν» νὰ θαλασσοποιήσῃ καὶ αὐτὴν τὴν πρωτεύουσαν καὶ νὰ φέρῃ τὸν Στόλον νὰ κάμῃ γυμνάσια μέσα εἰς αὐτὴν τὴν κεντρικωτάτην πλατεῖαν.

Ἀληθῶς. Καμμία ἀπὸ τὰς φαυλοκρατικὰς Κυβερνήσεις μέχρι τοῦδε δὲν εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ τοιοῦτο κατόρθωμα.

Ἀλλ' εἶναι, ἀρά γε, εἰς τὸ παθητικόν των καὶ αὐτό;

Ἂς εἴμεθα δίκαιοι, κύριοι. Καί, πρὸ παντός, ἂς διατηρῶμεν, ἐν τῷ ἐξαναστάντι ζωηρῷ πόθῳ ἡμῶν περὶ βελτιώσεως τῶν Ἐθνικῶν μας πραγμάτων, ἀνοικτοὺς καὶ ἐλευθέρους ἀπὸ πάσης τυφλοπροκαταλήψεως, τοὺς ὀφθαλμούς.

Δὲν ἐμερίμνησαν, ὄχι, ὅσον ἔπρεπε, ἴσως, αἱ φαυλοκρατικαὶ κυβερνήσεις καὶ τοι ὅ,τι ὑπάρχει, ἐξ αὐτῶν ὑπάρχει περὶ τοῦ Ναυτικοῦ. Ἀλλὰ καὶ δὲν διενοήθη καμμία ἐξ αὐτῶν νὰ ἐξευτελίσῃ κατὰ τοιοῦτον τρόπον αὐτό.

Δὲν ἐσκέφθη καμμία ἐξ αὐτῶν νὰ κουβαλίσῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τὸ Ναυτικὸν καὶ νὰ κάμῃ παρατάξεις καὶ γυμνάσια εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.

Τοιοῦτον ἀνορθωτικὸν ναυτικὸν κατόρθωμα, δὲν τὸ διενοήθησαν.

Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι εἰς τὸ ἐνεργητικόν των.

Δὲν ἔπρατταν ὅσα περισσότερα ἔπρεπε, εἰς πληρεστέραν ὀργάνωσιν τοῦ Ναυτικοῦ· διέσωζον ὅμως τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς ἰδέας αὐτοῦ.

Ἡ ἔντιμος ἀλήθεια καὶ ἡ ἀπροκατάληπτος καὶ ἀπροσωπόληπτος εἰλικρίνεια ἐπιβάλλουσι νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι παρομοίαν διαπομπευτικὴν τῶν σοβαρωτέρων δημοκοπίαν, οὐδεμία Κυβέρνησις ἐν τῷ παρελθόντι διέπραξε. ὅσηδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ ἄλλη «φαυλότης» αὐτῆς.

Καί, ἀντὶ τὰ Κυβερνητικὰ φύλλα νὰ διαδηλῶσι, οἱονεί, λύπην καὶ δυσφορίαν, ἐπὶ τῷ ὅτι ὁ λαὸς τῆς πρωτευούσης δὲν ἔδειξε τὸν ἀναμενόμενον ἐνθουσιασμὸν διὰ τὰ κωμῳδογυμνάσια ἐκεῖνα καὶ δὲν ἔσπευσε νὰ χειροκροτήσῃ καὶ ν' ἀλλάξῃ, ἀνευφημῶν, τὴν πρὸ τοῦ πρωϊαιτάτου καὶ ἐπισημοφοροῦντος πρωθυπουργοῦ πολεμικὴν παρέλασιν τοῦ Ναυτικοῦ διὰ τῶν ὁδῶν καὶ τὴν παράταξιν αὐτοῦ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς πρωτευούσης, ἂ

πρεπείας τοῦ Στρατοῦ καὶ τοῦ Στόλου, τοὺς ὁποίους ἤλθατε στρατιωτικῶς, καὶ οὐχὶ πομπευτικῶς, οὐχὶ θεατρικῶς, ν' ἀνωρθώσητε, ν' ἀντιταχθῆτε ἐντόνως εἰς τοιαύτας ἀξιώσεις.

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἔχει τὰ σχέδιά του, τὰ δημοκοπικά, τὰ καταπλήσσοντα τοὺς ἁπλοϊκούς.

Ἀλλὰ Σεῖς, Κύριοι; Σεῖς, οἱ ὁποῖοι εἶσθε Στρατιῶται μὲ τόσῳ βαθεῖαν συνείδησιν τῆς ἀποστολῆς, εἰς ἣν τόσον ἐργῳδῶς ἐπεδόθητε, διατί ἐπετρέψατε εἰς ἑαυτοὺς συμμετοχὴν εἰς τὰ δημοκοπικὰ αὐτὰ θεατρίσματα;

Ἔγινεν ὅμως ἤδη ὅ,τι ἔγινε.

Ἀποκλείσατε εἰς τὸ μέλλον, ἐξοχώτατοι, τοιαύτας ὑποδείξεις, ἐντολάς, ἀξιώσεις καὶ περιορισθῆτε εἰς τὸ καθαρῶς στρατιωτικὸν καὶ ναυτικὸν ἔργον Σας, μὲ τὸ ὁποῖον ἠρχίσατε ἐπισύροντες τὴν προσοχήν, οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Ἔθνους.

Η ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ ΕΦΕΔΡΩΝ

ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Μετὰ πολλῆς τῆς ἀπορίας εἴδομεν καὶ ἡμεῖς ἀναγραφὲν πρὸ ἡμερῶν εἰς τ' Ἀθηναϊκὰ φύλλα ἄλλοτε μέν, ὅτι καταργεῖται ἡ Σχολὴ τῶν ἐφέδρων ἀξιωματικῶν, ἄλλοτε δέ, ὅτι δὲν καταργεῖται μέν, πρόκειται ὅμως νὰ μετατεθῇ ἡ ἕδρα αὐτῆς.

Νὰ καταργηθῇ ἡ Σχολὴ τῶν Ἐφέδρων! Δὲν πιστεύομεν νὰ θιγῆθε τοῦ νοῦ κανενὸς ἡ σκέψις περὶ τοιούτου πραξικοπήματος. Διότι πραξικόπημα κατὰ τοῦ Στρατοῦ, κατ' αὐτῆς τῆς Πατρίδος, θὰ εἶναι ἡ τυχὸν καταργησις τῆς Σχολῆς τῶν ἐφέδρων ἀξιωματικῶν.

Δὲν χρειάζεται νὰ εἶναί τις ἐξ ἐπαγγέλματος στρατιωτικός, ἢ νὰ ἔχῃ ἐγκύψει εἰδικῶς περὶ τὰ στρατιωτικά, ἵνα δύναται μετὰ πεποιθήσεως ν' ἀποφανθῇ, ὅτι ἡ Σχολὴ τῶν ἐφέδρων, εἶναι τὸ φυτώριον, ἐξ οὗ ὁ Στρατὸς θὰ ποριοῦῃ ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης τοὺς ἀναγκαιοῦντας αὐτῷ ἀξιωματικοὺς ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἡ Πατρὶς θὰ προμηθευθῇ εὐγενεῖς καὶ φιλοτίμους προασπιστὰς τῆς τιμῆς καὶ τῶν δικαίων αὐτῆς. Αὐτὰ τὰ γεγονότα εἶναι πρόδηλα τοῖς πᾶσι. Αὐτὴ ἡ λογική, μία καὶ ἑνιαία δι' ὅλους, διακηρύττει στεντορείως, ὅτι ὁ Στρατὸς ὁ ἰδικός μας, πενιχρός, ὡς εἶναι ἔτι, εἰς ἀριθμὸν ἀξιωματικῶν, ἔχει ἐν ὥρᾳ κρισίμῳ ἀπόλυτον ἀνάγκην τῆς ἐνισχύσεως τῶν στελεχῶν αὐτοῦ, τῆς ἀρωγῆς ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ, ἐκ μέρους τῶν ἐφέδρων ἀξιωματικῶν. Αὐτὰ τὰ ἁπτά, ἐν τούτῳ, κατὰ τὰ γυμνάσια τῶν ἐφεδρειῶν ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα ἔδωκεν ἡ ἐν Κερκύρᾳ Σχολή, μαρτυροῦσι περὶ τῆς ἀπαραιτήτου, τῆς ἐπιτακτικῆς, τῆς ἀναποδράστου ἀνάγκης, ἣν ἔχει ὁ Στρατὸς τῶν ἐφέδρων ἀξιωματικῶν.

Αὐτὸς ἀκόμη, καὶ ἴσως αὐτός, ὑπὲρ πάντα τ' ἄλλα, ὁ πόλεμος τοῦ 97, τὸν ὁποῖον, ὅσῳ καὶ ἂν εἶναι ἐπώδυνος ἡ ἀνάμνησίς του, δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν ποτέ, μέχρις οὗ ἀποπλύνωμεν τὸν ρύπον, ἀνέδειξε τὴν χρησιμότητα τῆς Σχολῆς τῶν ἐφέδρων. Ὁ πρῶτος ἑλλὴν ἀξιωματικός, ὅστις ἠνέῳξε διὰ τοῦ εὐγενοῦς αἵματός του τὴν ὁδὸν τῆς γενναιότητος καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως, αὐτὸς δεχθεὶς εἰς τὸ ὑπερήφανον στῆθος του τὴν πρώτην ἐχθρικὴν σφαῖραν, αὐτὸς γενόμενος ἐπὶ τῆς Ἠπειρωτικῆς γῆς ὁ πρῶτος τάφος, ὑπὲρ τὸν ὁποῖον πλανᾶται, πολλὰ διδάσκουσα, ἡ ὁρμητικότης τοῦ ἑλληνικοῦ πατριωτισμοῦ, ἦτο ἀξιωματικὸς τῆς Σχολῆς τῆς Κερκύρας. Ὁ ἀείμνηστος Κρητικός. Καὶ ἔφεδρος ἀξιωματικός, ὁ μετ' αὐτὸν Ζαφειρόπουλος, ὁ ἐν Πέντε Ἠηγαδίοις, τοῖς καὶ δι' αἵματος Κερκυρϊκοῦ γενναίως καὶ ἐνδόξως βαφεῖσι, ἀνδρικῶς καὶ ἀτρομήτως προτάξας τὰ στήθη εἰς τὰς λόγχας τοῦ ἐχθροῦ καὶ τόσας δεχθεὶς ἀκλονήτως τὰς πληγὰς τῆς πρὸς τὴν ἀμυνομένην Πατρίδα ἀφοσιώσεως.

Ἀλλὰ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν καὶ καθ' ὅλα τὰ στάδια τοῦ ἀτυχοῦς—ἂς μὴ εἴπωμέν τι πλέον—ἐκείνου πολέμου, μὴ δὲν ὑπῆρξαν εἰς τὴν πρώτην πάντοτε γραμμὴν μαχηταὶ εὐγενεῖς καὶ γενναῖοι, πατριωτικοὶ καὶ ἐνθουσιώδεις, δεξιοὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν δρᾶσιν, παθηταὶ καὶ πιστοὶ μέχρις ὑστάτης στιγμῆς εἰς τὸ Καθήκον, πάντες οἱ ἔφεδροι ἀξιωματικοί;

Ἀλλ' εἴπομεν· δὲν χωρεῖ συζήτησις περὶ τῆς χρησιμότητος, περὶ τῆς πατριωτικῆς ἀνάγκης οὐ μόνον τῆς διατηρήσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπὶ πλέον ἀνοψώσεως αὐτῆς, τῆς Σχολῆς τῶν ἐφέδρων ἀξιωματικῶν. Εἰμεθα, ἄλλως τε, ἡμεῖς τοὐλάχιστον, βέβαιοι, ὅτι οὐδεὶς διενοήθη, οὐδεὶς ἐτόλμησε στρατιωτικῶς νὰ διανοηθῇ τὴν κατάργησιν τῆς Σχολῆς ταύτης, καὶ δὴ ἐν ὥρᾳς δημιουργίας νέου ὅλως Στρατοῦ μὲ νέας δυνάμεις καὶ νέας βλέψεις.

* * *

Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ διάδοσις περὶ μεταθέσεως τῆς ἕδρας τῆς Σχολῆς. Καὶ ταύτην θεωροῦμεν ἀπίθανον. Ὅλως ἀπίθανον.

Διὰ τίνα στρατιωτικόν, ἢ ἄλλον τινά, λόγον νὰ μετατεθῇ ἡ ἕδρα τῆς Σχολῆς; Μὴ ἐλλείπουσι παῖδα ἀσκήσεων ἀπὸ τὴν Κέρκυραν; Μὴ δὲν εἶναι τὸ θαυμασιώτερον, καὶ τὸ περιζητότερον, τὸ γλυκύτερον καὶ ὑγιεινότερον τὸ κλίμα τῆς Κερκύρας; Μὴ δὲν ὑπάρχῃ ὁ ἀνετώτερος, ὁ εὐρυχωρότερος, ὁ μεγαλοπρεπέστερος ἐν Κερκύρᾳ διὰ τὴν Σχολὴν στρατών; Μὴ δὲν εἶναι ἡ πλέον ἀνεπτυγμένη καὶ πλέον εὐγενὴς καὶ πλέον ἀξιοπρεπὴς κοινωνία ἡ τῆς Κερκύρας, ὥστε καὶ νὰ προάγωσι τὴν ἀνατροφὴν αὐτῶν—ἀπαραίτητον καὶ τοῦτο διὰ τὸν ἀξιωματικὸν τῆς σήμερον—κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς των οἱ ἔφεδροι μαθηταί;

Τί τῶν ἀπαραιτητοτέρων ὅρων τῆς λειτουργίας καὶ εὐδοκιμήσεως μιᾶς στρατιωτικῆς Σχολῆς δὲν παρέχει ἡ Κέρκυρα; Καὶ τί πλέον, ἢ μᾶλλον, τί τῶν ὅσων ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν κυριωτάτων, ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἄλλη πόλις;

Ἀδικαιολόγητον, ἀπολύτως, εὑρίσκομεν, ἑπομένως, πᾶσαν τυχὸν τοιαύτην σκέψιν. Ἂν ὅμως θεωροῦμεν ὅλως ἀπίθανον, ἐπαναλαμβάνομεν· διότι οἱ διοικοῦντες σήμερον τὰ τοῦ Στρατοῦ δὲν ἔρχονται, βεβαίως, ἀπὸ τὴν Ἀφρικήν, ὥστε ν' ἀγνοῶσι ποία εἶναι ἡ Κέρκυρα καὶ ποῖαν καλλίστην στρατιωτικῶς, καὶ ἀπὸ πάσης ἄλλης ἀπόψεως, ἔχει θέσιν ἐκεῖ ἡ Σχολὴ τῶν ἐφέδρων.

* * *

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλης, συναφοῦς, διαδόσεως αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν, ὡς τε ἐπαρχιῶται καὶ ἡμεῖς, καὶ ὡς Ἕλληνες ὅμως, νὰ ποιήσωμεν λόγον.

Ἐγράφη ἐπίσης, ὅτι μελετᾶται ἡ ἀλλαχοῦ μετεστάθμευσις τοῦ ἐν Κερκύρᾳ Συντάγματος, ὡς μὴ ἔχοντος ἐκεῖ στρατιωτικόν τινα λόγον.

Δὲν ἔχει λόγον στρατιωτικὸν Σύνταγμα ἐν Κερκύρᾳ; Κατέναντι καὶ ἐγγύτατα τῆς Ἠπείρου, ὅπου δύναται ταχύτερον καὶ ἐγκαιρότερον ἢ πᾶν ἄλλο τμῆμα ἀλλαχόθεν στρατοῦ, νὰ διαπεραιωθῇ; Εἶναι τολμηρόν, ἴσως, νὰ φέρωμεν, ἀνίδεοι ἡμεῖς, γνώμας ἐπὶ στρατιωτικῶν πραγμάτων. Ἀλλ' εἴπομεν, ὅτι μερικὰ ζητήματα ἔχουσι τόσον ἐμφανῆ τὴν ὄψιν, ὥστε ἀνήκουσιν εἰς τὴν κοινὴν λογικήν.

Τοιοῦτο, ἀναμφισβητήτως, εἶναι καὶ τὸ ζήτημα τῆς ὑπάρξεως Στρατοῦ, καὶ ἴσως πολυαριθμοτέρου, ἐν Κερκύρᾳ· καὶ ἀγόμεθα νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ὅλως τυχαία καὶ ὅλως ἀνακριβῆς θὰ εἶναι καὶ ἡ διάδοσις αὕτη.

Θὰ ὑποστηρίξωμεν δ' ἔτι πλέον ἡμεῖς. Ὅτι εἶναι πλέον καιρὸς τὸ νέον Κράτος, τὸ ὁποῖον λέγομεν, ὅτι δημιουργοῦμεν, νὰ στρέψῃ εὐνοα τὰ βλέμματα καὶ πρὸς τὰς ἐπαρχίας, ἃς ἠρήμωσε παντὸς πόρου καὶ πάσης μερίμνης ἡ πρωτεύουσιανή συγκέντρωσις τῶν πάντων.

Διὰ τῆς ὑπάρξεως τῆς Σχολῆς τῶν Ἐφέδρων καὶ τοῦ Συντάγματος ἐν Κερκύρᾳ πληροῦνται, βεβαίως, στρατιωτικαὶ ἀνάγκαι καὶ ἐξυπηρετοῦνται στρατιωτικαὶ βλέψεις. Ἀλλ' ἔχει καὶ ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ἰονίου μίαν στοιχειώδη ἐνίσχυσιν, τῆς ὁποίας πᾶσα ἁρπαγὴ εἶναι αὐθάδεια, ὅταν εἰς οὐδὲν διὰ τοιαύτης ἁρπαγῆς ἔχει νὰ ἐξυπηρετηθῇ περισσότερον ὁ Στρατός, τὸ Κράτος, τὸ Ἔθνος.

Καὶ ἀπὸ τοιαύτης ἔτι ἀπόψεως, οὐχὶ δ' ἀναξίας προσοχῆς, περιφρόνησιν, ἀνευλάβειαν, διωγμὸν θεωροῦμεν πᾶσαν τυχὸν ἀπόφασιν, πᾶσαν διανόησιν περὶ μεταθέσεως τῆς Σχολῆς, ἢ τοῦ Συντάγματος, πολλῷ μᾶλλον ἀμφοτέρων, ἐκ Κερκύρας.

Ἔχει καὶ ἡ Κέρκυρα, διὰ τὴν ἱστορίαν της, διὰ τὰς μεγάλας πρὸς τὴν Πατρίδα ὑπηρεσίας της, διὰ τὴν τοποθεσίαν της, διὰ τὴν κοινωνίαν της, διὰ τὴν οἰκονομικήν της ἔτι κατάστασιν, δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἀντιλήψεως τοῦ Κράτους. Δὲν θὰ εἶναι δὲ Ἕλλην κυβερνήτης ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ στρέψῃ ἀδιαφόρως, ἢ περιφρονητικῶς, τὰ νῶτα πρὸς τὰ δικαιώματα ταῦτα τῆς πρωτευούσης τοῦ Ἰονίου, ἡ ὁποία μὲ τοὺς μεγάλους αὐτῆς ἄνδρας καὶ τοὺς μεγάλους αὐτῶν ἀγῶνας, ἔτι πλέον μὲ τὴν ἱστορικήν της Ἀκαδημίαν καὶ τὴν ἱστορικωτέραν της Βουλὴν ἐνεψύσησε πνοὴν ζωῆς καὶ δυναμεως καὶ ἐπεκτάσεως καὶ ἀναδείξεως, εἰς τὸ Ἑλληνικόν.

ΤΟΠΙΚΑ

ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΟΜΕΝ τί ἐπιθυμεῖ αὐτὸς ὁ τόπος, ὥστε νὰ χάνῃ καθ' ἡμέραν ἐμπορικὸν ἔδαφος. Ἐμπόριον ἄλλοτε ἀκμαῖον, τείνει νὰ ἐξαφανισθῇ τέλεον, ἂν μὴ ἐξηφανίσθη ἤδη. Βιομηχανία ἄλλοτε ἐπίζηλος διὰ τὰς προόδους της καὶ κατακτήσεις της, βαίνει καὶ αὐτὴ ἐξαφανιζομένη. Πνεῦμα ἐπιχειρηματικὸν δὲν φαίνεται οὐδαμοῦ. Ἀκόμη καὶ εἰς εἴδη τινὰ ἐκ τῶν κοινοτέρων, εἰς ἐμπορίας τινάς, αἱ ὁποῖαι θὰ ἠδύναντο αὐτοδικαίως ν' ἀνήκουν εἰς τὸν τόπον, βλέπει τις μίαν ἐπιχειρηματικήν, μίαν ἐμπορικὴν ἀδιαφορίαν ἀκατανόητον.

Παρατηρήσατε τί γίνεται μὲ τὰ καπνά. Τείνουν νὰ μᾶς διώξουν μέσα ἀπὸ τὸν τόπον μας οἱ ξένοι. Κατακτηταί, οἱονεί, ἐπελθόντες, πλησιάζουν νὰ γίνουν ἀπόλυτοι κύριοι τοῦ ἐμπορίου τῶν καπνῶν.

Διατί; Ἔχουν καλλίτερα καπνὰ αὐτοί; Τὰ προμηθεύονται καλλίτερον; Τὰ συσκευάζουν καλλίτερον; Ἔχουν περισσότερον ἐμπορικὸν πνεῦμα αὐτοί; Δεικνύουν περισσοτέραν δρᾶσιν; Τί εἴδους μεγάλα καὶ ἐξαιρετικὰ καὶ ἀκατάκτητα προσόντα εἶναι αὐτά, μὲ τὰ ὁποῖα ἔρχονται ἐδῶ νὰ κυριαρχήσουν, καὶ ἤρχισαν αὐτοὶ νὰ κυριαρχοῦν;

Δὲν ἔχουν καπνὰ καλά οἱ καπνέμποροι οἱ ἰδικοί μας; Δὲν ἠμποροῦν νὰ προμηθεύσουν καὶ ἀκόμη καλλίτερα; Δὲν ἠμποροῦν καὶ νὰ τὰ συσκευάσουν καλλίτερα;

Ὄχι· δὲν εἶναι αὐτό. Ἀπὸ τοὺς καπνεμπόρους μας λείπουν τὰ νεῦρα, λείπει ἡ ζωή, λείπει ἡ συστηματικὴ ἐπιχειρηματικότης, λείπει ἡ ζωηρὰ καὶ ἐπίμονος δρᾶσις. Κοιμῶνται. Καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξυπνήσουν, νὰ σκεφθοῦν, νὰ κινηθοῦν, νὰ δράσουν, πρὸς τὸ συμφέρον των, καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ τόπου. Διότι εἶναι καὶ ἀντροπή, ἐπὶ τέλους, νὰ μᾶς νέρνουν οἱ ἄλλοι μίαν στοιχειωδεστάτην ἐμπορίαν τοῦ τόπου.

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ἤνοιξαν καὶ μετ' ὀλίγον ἀρχονται τὰ μαθήματα. Καὶ ἤνοιξαν, καθὼς πάντοτε. Μὲ τὰ αὐτὰ θρανία, μὲ τοὺς αὐτοὺς τοίχους, μὲ τοὺς αὐτοὺς διαδρόμους, μὲ τὰ αὐτὰ πατώματα, μὲ τὰς αὐτὰς— ὅσα ἔχουν— αὐλάς. Μὲ τὸ αὐτό, δηλαδή, περιβάλλον τῆς ἀκαθαρσίας τῆς βρώμας, τῆς πολυχρονίου, τῆς ἀνθυγιεινότητος, συνεπῶς, καὶ τῶν πολλαπλῶν λανθανόντων κινδύνων.

Ὀλίγα μέτρα ἀπὸ τὴν τόλμην αὐτῆς ἀπὸ τὰ κλέη ἄλλων δεδοξασμένων Ἑλληνικῶν χρόνων· μία αὐταπάρνησις σιδηρᾶς ἐμμονῆς καὶ αὐτοπεποιθήσεως· μία φωνὴ ἀναπόσπαστος ἀπὸ πᾶσαν σκέψιν, ἀπὸ πᾶσαν πρᾶξιν, ἀπὸ πᾶσαν κίνησιν αὐτῶν, — ἡ φωνὴ τῆς Ἱστορίας τῶν ἡμερῶν μας, σχετικὰ πρὸς τὴν Ἐπέτειον καὶ τὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας, ἃ τὰ δώσωμεν ἰδίᾳ, εἰς τὴν βλαστάνουσαν γενεὰν τῆς Ἀδριον, ὡς ἀνάμνησιν, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς οὐδέποτε πρέπει ν' ἀποσπάσῃ ἐκ τοῦ στήθους των.

* * *

. . . . . .

«Εἶχαν ξυπνήσει ἀνέλπιστα
οἱ νεκρωμένοι δοῦλοι,
κι' ἀπὸ τὸ γέρω Δούναβη,
ὡς τ' ἄγριο Κακοδοῦλι,
ἔβραζε γῆ καὶ θάλασσα,
σεισμός, ὀμοτιά, τρομάρα,
σπαθὶ καὶ ξεθεμέλιωμα
καὶ δάκρυ καὶ λαχτάρα».

. . . . . Καὶ τὸ ἐκδικητήριον πῦρ ἐξανεστάντων δούλων ἐξηπλώνετο ἀπαν ταχοῦ τῆς Τουρκοκρατουμένης Χώρας. Εἰς τὴν ἀνατολικὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν Στερεάν, εἰς τὰς Νήσους, εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ὁ ἀγὼν πρὸς τὸν Τύραννον ἐξελίσσεται ἀγρίως πεισματώδης. Πᾶσα ἰδέα ὑποχωρήσεως ἀπέναντι τῆς πολυαριθμότητος τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἀπέναντι τῆς ἐπιλείψεως χρηματικῶν καὶ πολεμικῶν μέσων, ἐξέλιπε πλέον. Ὑπῆρξαν, ἀληθῶς, στιγμαί, καθ' ἃς οἱ πρωτουργοὶ τῆς Ἐξαγέρσεως συνηθάθησαν τὸ παράτολμον, τὸ θρασύ, θὰ ἔλεγέ τις, τοῦ ἐπιχειρηθέντος Πραξικοπήματος. Αἱ δυνάμεις καὶ ἡ ὁρμητικότης, τὰ ἐφόδια καὶ ἡ πολεμικὴ πεῖρα τοῦ Τυραννοῦντος ἀναφαίνοντο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐν καταπλησσούσῃ ἀφθονίᾳ καὶ θηριώδει ἐπιμονῇ, σπείρουτα ἐνιαχοῦ τὸ σέος καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν μεταξὺ τολμηρῶν μὲν πάντοτε καὶ ἐμπνευσμένων, ἀλλ' ἀόπλων, πτωχῶν τὰ μέσα καὶ ἀπειροπολέμων στρατιωτῶν τῆς Πατρίδος.

Ἀλλὰ μία δύναμις κραταιὰ καὶ ἀκατάβλητος, ἰσοφαρίζουσα πρὸς στρατιὰν ἀπειράριθμον, πρὸς ἑκατονταέθνε τηλεβόλον, πρὸς τεμεῖα χρυσοῦ πλήρη, — ἡ ἐπὶ τὸν Θεὸν στερρὰ καὶ ἀκλόνητος Πίστις· μία γενναιότης γεγενημένη, ἀντλοῦσα τὴν τόλμην αὐτῆς ἀπὸ τὰ κλέη ἄλλων δεδοξασμένων Ἑλληνικῶν χρόνων· μία αὐταπάρνησις σιδηρᾶς ἐμμονῆς καὶ αὐτοπεποιθήσεως· μία φωνὴ ἀναπόσπαστος ἀπὸ πᾶσαν σκέψιν, ἀπὸ πᾶσαν πρᾶξιν, ἀπὸ πᾶσαν κίνησιν αὐτῶν, — ἡ φωνὴ τῆς Ἱστορίας τῶν ἡμερῶν μας, σχετικὰ πρὸς τὴν Ἐπέτειον καὶ τὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας, ἃ τὰ δώσωμεν ἰδίᾳ, εἰς τὴν βλαστάνουσαν γενεὰν τῆς Ἀδριον, ὡς ἀνάμνησιν, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς οὐδέποτε πρέπει ν' ἀποσπάσῃ ἐκ τοῦ στήθους των.

* * *

. . . . . .

«Πέντε κατὰ συνέχειαν μῆνες κατέβαλον ἰδία ἕκαστος καὶ ἀξία λόγου κεφάλαια, πρὸς τὴν παγίωσιν τῆς Ἐπαναστάσεως. Ὁ Μάϊος τὰς μάχας τοῦ Βελεστείου καὶ τῆς Γραβιάς, τὴν κίνησιν τῆς Δυτικῆς Στερεᾶς καὶ τὴν ἀποτυχίαν τῆς πρώτης ἐκστρατείας τοῦ Τουρκικοῦ στόλου· ὁ Ἰούνιος τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἡγεμόνος καὶ τὰς μάχας τοῦ Θυάμου καὶ Λάλα· ὁ Ἰούλιος τὴν πτῶσιν τῆς Ἐπιδαύρου Λιμῆρας· ὁ Αὔγουστος τὴν τῆς Πύλου καὶ τὴν μάχην τοῦ Βασιλικοῦ· ὁ δὲ Σεπτέμβριος στεφανοῦται διὰ τῆς ἁλώσεως τῆς Τριπόλεως».

Ἡ Τρίπολις, ἀπὸ μηνῶν ἤδη ὑπὸ τὸν Ἑλληνικὸν ἀποκλεισμὸν διατελοῦσα, πολιορκεῖται, τέλος, στενώτατα, μετὰ τὰς κοινὰς ἀποφάσεις τῶν περὶ αὐτῆς συγκεντρωθέντων, ὡς εἴδομεν, ὁπλαρχηγῶν μὲ τὸν πολύνοουν καὶ ἀδάμαστον Κολοκοτρώνην.

Τῆς πολιορκίας μετέσχον καὶ πολλοὶ Γάλλοι ἀξιωματικοί, ἐν οἷς οἱ Ἰουστίνος, Βουτιὲ καὶ Ραζωῶ. Ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ πρώτου τούτου μανθάνομεν, ὅτι εἶχον κοιμισθῆ ἐκ Μονεμβασίας πάντε τηλεβόλα. ὧν τὰ ἰσχυρότερα ἦσαν διαμέτρου τῶν 18, καὶ δύο μυβραλιοβόλα εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε φόβος ἦτο νὰ διαρραγῶσι μὲ τὸν πρῶτον πυροβολισμόν.

Μὲ αὐτὰ τὰ ἐφόδια ἐπεχείρουν οἱ Ἕλληνες τὴν τολμηροτάτην ἐπιχείρησίν των!

Τὸ πῦρ ἤρχιζεν ἑκάστην πρωΐαν ἀραιὸν μεταξὺ πολιορκουμένων καὶ πολιορκούντων. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Ἕλληνες ἐνισχύοντο, ἀνελθόντες μέχρι τέλους Αὐγούστου εἰς 8,000 ἄνδρας.

Ὁ Ἐπίσκοπος Ἔλους λειτουργήσας ἐπὶ ῥράχου τινὸς τοῦ Μεναλου, ὑπὸ τὰς δῆσις συμπάσης τῆς στρατιᾶς, ἀνεπτέρου τὸ φρόνημα καὶ τὰς ἐλπίδας. Ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἐν σιγῇ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ τεταγμένους στρατιώτας, εὐθὺς ὡς ἐπετέλεσε τὴν ἀναίμακτον θυσίαν, παρίστησιν αὐτοῖς μὲ τὰ ζωφερώτερα χρώματα τὰς ὠμότητας τῶν Τούρκων καὶ παρορμᾷ αὐτοὺς νὰ προκινδυνεύσωσι γενναίως ὑπὲρ τῶν ἱερῶν τῆς Πατρίδος.

* * *

. . . . . .

Ἐπάλαιον καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις νικῶντες καὶ νικώμενοι, σφαζόμενοι καὶ σφάζοντες, πυροβολοῦντες καὶ πυροβολούμενοι.

Τὸ κορυφώτερον ὅμως σημεῖον τοῦ Ἀγῶνος ἦτο ἡ Πελοπόννησος. Ἐδῶ εἶχε στρέψει ὅλην τὴν προσοχήν του ὁ Τύραννος. Ἐδῶ προσεπάθουν νὰ κυριαρχήσωσι οἱ ἐπαναστάντες. Ἡ κυριαρχία τῆς Πελοποννήσου ἐσήμαινε κυριαρχίαν τῆς ὅλης Ἑλλάδος. Ἐκ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ γενομένων ἐκρίνετο καὶ ἐκανονίζετο ὁ ὅλος ἀγών.

Εἶναι πολλαὶ αἱ μάχαι, αἱ γενόμεναι εἰς τὴν Πελοπόννησον. Πολλαὶ αἱ ἑκατέρωθεν προσπάθειαι. Ὑπῆρξε πολύ, ποταμῶδες τὸ αἷμα, ὅπερ κατέκλυσε γῆν πολύανδρον ἄλλοτε τοῦ Πέλοπος χώραν.

Δὲν πρόκειται ὅμως νὰ ἐπανιστορήσωμεν ταῦτα.

Ἂς πλησιάσωμεν πρὸς τὴν Τρίπολιν. Ἦτο τὸ καιριώτατον τῆς Πελοποννήσου φρούριον ἡ Τριπολιτζά. Ἕδρα σημαινούσης τοπαρχίας· καλῶς ὠχυρωμένη καὶ παρέχουσα διὰ τῶν ὁδηγιῶν καὶ διαταγῶν αὐτῆς τὸ ἔνευμα, τῆς πυρκαϊᾶς, τὴν ὁποίαν ἐξήπλωνον πανταχοῦ οἱ διοικοῦντες Τοῦρκοι, καὶ μὲ τὴν ὁποίαν ἤλπιζον νὰ ἐξοντώσωσιν ὁριστικῶς τοὺς ἐπαναστάντας. Ἦτο ἡ πρωτεύουσα.

Οἱ ἐπλαρχηγοὶ πάντες, ἡγουμένου τοῦ Κολοκοτρώνη, ἀρχονται συγκεντρούμενοι περὶ τὴν Τρίπολιν, προαγγέλλοι τῆς πτώσεως τῆς ὁποίας ὑπῆρξαν ἡ κατὰ Μάϊον μάχη τοῦ Βαλτετσίου.

Τοῦτο ἰδών, ἐπικίνδυνον κυρίως σημεῖον ὁ Κεχαγιὰ—βέης, ἐσχεδίασε νὰ κινηθῇ κατὰ τοῦ Βαλτετσίου, νὰ ἐκτοπίσῃ τὸ ἐκεῖ συγκεντρωθὲν ἑλληνικὸν σῶμα, νὰ βεβίσῃ ὕστερον κατὰ τῶν Καλαμῶν, νὰ ὑποταξῇ διὰ τοῦ πυρὸς τὴν Λακωνίαν καὶ νὰ ἐπανέλθῃ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Οὕτω ἦτο βέβαιος περὶ πλήρους πλέον καὶ ὁριστικῆς ὑποταγῆς τῆς Πελοποννήσου.

Τὴν πρωΐαν τῆς 12ης Μαΐου ἡ ἐπὶ τῆς Ἐπάνω Χρέπας σκοπιὰ ἐσήμανε τὴν ἔξοδον καὶ διεῴθυναν τῶν Τούρκων πρὸς τὸ Βαλτέτσι. Ὁ Κολοκοτρώνης, ἐν Χρυσοβιτσίῳ τυχὸν τὴν ὥραν ταύτην, ἐκίνησε μετὰ 800, εἰδοποιήσας δὲ καὶ τὸν ἐν Πιάνῃ εὑρισκόμενον Πλαπούταν νὰ σπεύσῃ. Συγκεντρώνται καὶ οἱ ἄλλοι γύρωθεν ὁπλαρχηγοί. Ὁ Κεχαγιὰς πολιορκεῖ πανταχόθεν τὸ Βαλτέτσι διὰ πεζῶν καὶ ἱππέων. Ἡ στιγμὴ ἐφαίνετο ἀπελπιστική. Ἐρρίπτετο πλέον ἐκεῖ ὁ περὶ τῶν ὅλων κύβος.

Οἱ Τοῦρκοι πανταχόθεν ἦσαν τόσον ἐγγύς, ὥστε ἤρχαντο διὰ λόγων προκαλοῦντες τοὺς Ἕλληνας νὰ παραδοθῶσι:—«Βρέ, Ρωμῆοί», τοὺς ἐφώναζαν, «ρίχτε τ' ἅρματα κ' ἔβγατε νὰ προσκυνήστε· μὰ τὸ κεφάλι τοῦ Βεζιλῆ μας, δὲν θὰ πειραχθῇ τρίχα σας, γιατὶ ξέρουμε πῶς σᾶς ἀγελάσανε».

Καὶ ἀπήντων οἱ Ἕλληνες, ἀποφασιστικοί νὰ πέσωσι μέχρις ἑνός:—« Αἴ, βρέ Τοῦρκοι! Πᾶνε 'κεῖνα, ποῦ ξέρατε. Ἂν θέλετε νὰ σᾶς χαρίσουμε τή' ζωή, καὶ νὰ πάτε ὅθε θέλετε, κάμετε καλὰ νὰ μᾶς δώσετε τ' ἅρματά σας τώρα· γιατὶ θὰ μᾶς παρακαλῆτε ὕστερνὰ καὶ δὲν θ' ἀκούμε!».

... καὶ ἀρχεται τὸ πῦρ. Τρεῖς ἀπανειλημμένας ἐφόδους ἐπιχειρεῖ μετὰ λύσσης ὁ ἐχθρός. Ἀποκρούεται καὶ εἰς τὰς τρεῖς γενναιότατα ὑπὸ τοῦ Κολοκοτρώνη, ὑπὸ τοῦ Πλαπούτα, ὑπὸ τῶν Μαυρομιχαλῶν. Ἡ μάχη γενικεύεται. Σφοδρά, λυσσώδης, πολύνεκρος. Μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.

Μετὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον καταφθάνουσι καὶ ἄλλαι ἐπικουρίαι εἰς τοὺς Ἕλληνας μὲ τὸν Ἀντ. Μαυρομιχάλην, τὸν Βαρβιτσιώτην, τὸν Κουμουστιώτην, τὸν Μουλικάκον, τὸν Σακελλαρίου, τὸν Καλογωνιώτον.

Τὴν χαραυγὴν ἀφικνεῖται ἐκ Βαρβαίνων καὶ ὁ Ἰατράκος μετὰ 400 καὶ ἡ μάχη ἐπαναλαμβάνεται τρομερά. Ὁ Κολοκοτρώνης διατάσσει ὁρμητικὴν ἔφοδον κατὰ τῶν Τούρκων, τοὺς ὁποίους καὶ κατεδίωξε μέχρι τῆς πεδιάδος, ῥίπτοντας τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ αὐτῶν ὅπλα, ὅπως σωθῶσιν ἀναποφεύκτου καταστροφῆς, μέχρις οὗ ἐπέτυχον νὰ φθάσωσι καὶ περικλεισθῶσιν ἐπαίσχυντοι εἰς τὴν Τρίπολιν.

Ἡ νίκη τῶν Ἑλλήνων ὑπῆρξε θριαμβευτική. Θριαμβευτικωτέρα διὰ τὰς συνεπείας αὐτῆς· διότι ἀνεπτέρωσε μὲν τὸ φρόνημα αὐτῶν, κατεπτόησε δὲ τοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι, προβλέποντες καὶ τὴν ταχεῖαν πλέον πτῶσιν τῆς Τριπόλεως, ἔχανον ὁριστικῶς πᾶσαν ἐλπίδα περὶ ὑποτα

ΑΙ ΧΑΡΑΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ἐγένετο ἐν Πύλῳ ἡ μνηστεία τοῦ διακεκριμένου πολιτευτοῦ κ. Ἀγγέλου Μιουρλῆ μετὰ τῆς πλουσίας εἰς ἀβρότητα χαρακτῆρος καὶ ἄλλων χαρισμάτων δεσποινίδος Καλλιόπης Στελιοπούλου, προσφιλοῦς κόρης τοῦ δημάρχου κ. Ἀθ. Στελιοπούλου. Εὐχόμεθα καὶ ἡμεῖς ἐντεῦθεν ταχείαν καὶ εὐδαίμονα τὴν στέψιν.

— Ὁ ἐν Καλάμαις ὑποδιευθυντὴς τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν καὶ ἤδη ἐν Ξάνθῃ τῆς Τουρκίας διαμένων κ. Σωτήριος Π. Παγώνης ἐμνηστεύσατο τὴν δεσποινίδα Χρυσάνθην Π. Λίγγρη τῆς ὀνομαστῆς ἐκ Καρυταίνης οἰκογενείας. Τᾶς φιλικὰς καὶ εἰλικρινεῖς εὐχὰς μας ὑπὲρ πάσης εὐδαιμονίας των.

— Ἐν Λεβεδίῳ ἀντήλλαξαν δακτύλιον ἀρραβῶνος ὁ ἐκεῖ ἀστυνομικὸς σταθμάρχης κ. Παναγιώτης Ν. Σπανὸς ἐνωματάρχης καὶ ἡ ἀξιόλογος δεσποινὶς Φωτεινὴ Σταύρ. Οἰκονομοπούλου κόρη τῆς γνωστῆς ἀρχοντικῆς οἰκογενείας καὶ ἀδελφὴ τῶν ἐν Ἀμερικῇ λαμπρῶς ἐγκατεστημένων καὶ προοδευόντων φίλων κ. κ. Οἰκονομοπούλων.

— Ὁ ἐν Peno Nevada ἐγκατεστημένος καὶ δημοφιλέστατος μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν μας κ. Κωνστ. Ἀνάργυρος ἐμνηστεύσατο τὴν σεμνὴν καὶ συμπαθῆ δεσποινίδα Ζαχαρούλαν Κ. Ἀργυροπούλου ἢ Μήτραχα. Ἑστιῶναν εὐδαίμονες καὶ οἱ μέλλοντες γάμοι των.

— Ὁ ἐκ Κορυθίου κάλλιστος νέος κ. Ἀναστάσιος Λεον. Παπαντωνίου ἐμνηστεύσατο τὴν ἐκ Τριπιανῶν δεσποινίδα Ἀλεξάνδραν Γεωρ. Σωτηροπούλου, ἐπιζήλων ἀρετῶν κόρην. Ἂς στέρῃ τὸν βίον αὐτῶν κατὰ τοὺς πόθους τῶν Ὑμέναιος.

— Ὁ ἐκ Los Angeles Cal, τῆς Ἀμερικῆς, ἐνθα τὸ πνεῦμά του καὶ ἡ ἐργατικότης του παρέχουν αὐτῷ εὐρυτάδιον εὐδοκιμήσεως, ἄρτι ἐπανελθὼν φίλτατος διὰ τὰ μεγάλα του καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα συμπολίτης κ. Ἀπόστολος Θεοδ. Ἀγγελόπουλος, ἀντήλλαξε δακτύλιον ἀρραβῶνος πρὸς τὴν τόσον διὰ τὰς πολλὰς ἀρετὰς της διακρινομένην δεσποινίδα Χρυσοῦλαν Γεωργ. Κουτρούλη. Εὐχόμεθα τὰ κάλλιστα.

— Ὁ συμπαθὴς φίλος κ. Μιλτιάδης Ν. Σκουντράνος, ρέκτης νέος, ἐμνηστεύσατο τὴν διὰ τὰ εὐγενῆ της αἰσθήματα καὶ τὴν πολλὴν σεμνότητα διακεκριμένην δεσποινίδα Ἠρηνελόπην Γεωρ. Μαυρόγιαννη. Εὐχόμεθα ταχεῖαν καὶ εὐτυχῆ τὴν στέψιν.

— Ὁ ἄρτι ἐξ Ἀμερικῆς ἐπανελθὼν πολιογάμητος, καὶ ἐπιζήλου θέσεως μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν, φίλος κ. Ἀλέξανδρος Γεωργ. Κοσμαρέλος, καὶ ἡ ἐκ Πειραιῶς δεσποινὶς Ἀναστασία Ἀθ. Μπογοπούλου, πλήρης χαρίτων καὶ εὐγενῶν αἰσθημάτων κόρη, ἀντήλλαξαν δακτύλιον ἀρραβῶνος. Ῥαίνομεν μὲ τὰ ἄνθη τῶν εἰλικρινεστέρων εὐχῶν τὴν εὐτυχῆ μνηστείαν.

— Ὁ ἐξ Ἀμερικῆς ἄρτι ἐπανελθὼν συμπολίτης καὶ φίλος Θεόδωρος Κ. Λαΐλᾶς, ὁ εἰλικρινὴ καὶ ἐνθουσιώδη ἔχων τὴν ἀγάπην τῶν ὁμογενῶν μας, ἐμνηστεύσατο τὴν ἀρίστην αἰσθημάτων δεσποινίδα Αἰκατερίνην Σπυρ. Μπουτῆ ἢ Σταυρέλη. Εὐχόμεθα τοῖς μνηστευθεῖσι εὐτυχῆ τὸν βίον.

— Ἀντήλλαξαν ἐν Μαγούλᾳ τῆς Τεγέας δακτύλιον ἀρραβῶνα ὁ συμπαθὴς νέος καὶ φίλος κ. Γιατσάκης καὶ ἡ ἐξ Ἀχουρίων ἐνάρετος καὶ ἀξιόλογος δεσποινὶς Σταυρούλα Δ. Γιόκαρη. ἀνεψιὰ τοῦ φιλτάτου διδασκάλου κ. Δημ. Κουτρουμπῆ. Τοὺς γάμους ταχεῖς καὶ εὐτυχεῖς.

— Ἐτελέσθησαν ἐν Ἀρβανιτοκερασιᾷ οἱ ἀρραβῶνες τοῦ λαμπροῦ νέου κ. Δημητρίου Ἀθ. Ἀντωνοπούλου μετὰ τῆς ἁβρᾶς καὶ ἐπιζήλου εἰς ἀρετὰς δεσποινίδος Παναγιωτίτσας Γ. Σιατέρα, προσφιλοῦς ἀδελφῆς τοῦ ἐν Σικάγῳ τῆς Ἀμερικῆς καλῶς ἀποκατεστημένου κ. Κωνσταντίνου Σιατέρα. Ταχεῖαν καὶ εὐδαίμονα τὴν στέψιν.

Χ. Κ. Π.

ΓΑΜΟΙ

Ἐτελέσθησαν ὑπὸ τὰς διαθέρμους συγγενῶν καὶ οἰκείων εὐχὰς οἱ γάμοι τῶν εὐγενῶν συμπολιτῶν μας κ. Δημ. Ζάχου ὑπολογαγοῦ τοῦ Πεζικοῦ καὶ τῆς ἐπεράστου δεσποινίδος Εὐθυμίας Ἰω. Ἠλιοπούλου, παρανύμφου παραστάντος τοῦ ἐν Καΐρῳ καπνεμπόρου καὶ διατρεποῦς ἐν Αἰγύπτῳ ὁμογενοῦς κ. Κωνστ. Ἀργυροπούλου. Εἰς τὰς τόσον ἁρμονικῶς συνδεθείσας εὐγενεῖς ὑπάρξεις εὐχόμεθα ὅ,τι εὐδαιμονέστερον.

— Ὁ κ. Δημοσθένης Βλασόπουλος, πτυχιοῦχος τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς καὶ Καλλιγράφος καὶ ἡ ἀρετόβρυτος δεσποινὶς Μαρίκα Βασιλ. Σταυροπούλου ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των, εὐλογηθέντας ὑπὸ τοῦ Σ. Ἐπισκόπου.

Τοὺς νυμφικοὺς στεφάνους ἀντήλλαξεν ὁ κ. Γεωργίτσας, πρῴην δήμαρχος Τριπόλεως. Εἴθε ἡ εὐδαιμονία νὰ μὴ ἀπολείπῃ αὐτοὺς εἰς τὸν νέον των βίον.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Ὁ ἐκ τῶν ἐγκρίτων τῆς πόλεώς μας δικηγόρων καὶ ἀξιότιμος φίλος κ. Στέφ. Μᾶνος ἀπέκτησε τέταρτον θῆλυ, τὸ ὁποῖον τῷ εὐχόμεθα νὰ ἴδῃ γυναῖκα εὐτυχῆ.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Ὁ φίλτατος δημοδιδάσκαλος Νικ. Καρρᾶς ἀνεδέξατο ἐκ τῆς κολυμβήθρας ἐν Ρίζιας τὸν υἱὸν τοῦ Γεωρ. Κρίγκα, δημοδιδασκάλου, ὀνομάσας αὐτὸν Χρῆστον.

εἰς τὰς φλόγας, ἐπίστευον καὶ διεσάλπιζον, ὅτι «καίουσι καὶ ἀποτεφροῦσιν αὐτὴν ταύτην τὴν Τουρκικὴν τυραννίαν!»

Τὰ πάντα ἐξηφάνισε τὸ πῦρ, τὰ πάντα μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς εἱρκτῆς καὶ τῆς ἀγχόνης. Καὶ οὐδὲν ἄλλο ἀπέμεινε, εἰμὴ μόνον τὰ Τουρκικὰ νεκροταφεῖα, κατὰ τὸν φιλέλληνα Ἰταλὸν Πέκιον.

Οὕτως ἐξέλιπεν ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς τὸ διαβόητον Σεράγιον. Τὰ ἐρείπια αὐτοῦ ἐσώζοντο μέχρι τοῦ 1870 καὶ τὰ ἴχνη των διακρίνονται καὶ νῦν ἔτι. Τὸ δὲ ὄνομά του ἔφερε μέχρι τοῦ 1880 καλουμένη πλατεῖα τοῦ Σεραγίου, ἔκτοτε ὁριστικῶς μετονομασθεῖσα πλατεῖα τοῦ Ἄρεως, ἐν ᾗ ἄλλοτε ἀνψοῦτο ἀγέρωχον.

(Ἐξ Ἄργους) **Δημ. Κ. Βαρδουνιώτης**
Δικηγόρος.

Ο "ΜΟΡΕΑΣ,, ΕΝ ΣΤΕΜΝΙΤΣΗ

Δὲν παρῆλθε, ἢ ἐλάχιστος χρόνος, ἀφ' ὅτου ἐξῆλθεν ἐκ τῶν πλάγχων τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ εἶδε τὸ φῶς ὁ περὶ Κεντρικοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς Νόμος, Πρὸς στιγμὴν ἐφάνη, ὅτι ἀνέπνευσεν αὕτη, ἀλλ' οὕτως ἔδοξε τῇ Ἀνορθώσει.

Ἐπανακάμψας ἐκ τοῦ ἀνά τὴν ἑσπερίαν ταξειδίου του ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ἐφρίαξε διότι διά τᾶς ἐσχάτως καὶ συμφώνως πρὸς τὸν ψηφισθέντα νόμον μεταθέσεις τῶν Ἐπιθεωρητῶν τῆς Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως, παρηγκωνίσθησαν αἱ κομματικαὶ ἀπαιτήσεις καὶ μόνον τὸ συμφέρον τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως ἐλήφθη ὑπ' ὄψει.

Θυμωθείς, ἠπείλησε τὴν κατάργησιν τοῦ Νόμου, ἐὰν δὲν ἀνακληθῶσιν αὗται καὶ ἱκανοποιηθῶσιν οὗτοι οἱ Ἀνορθωτικοὶ πόθοι.

Ἡ τοιαύτη ἐνέργεια καὶ στάσις τοῦ κ. Ὑπουργοῦ προξένησε, ὡς καὶ ἦν ἐπόμενον, παρὰ τῷ Δημοδιδασκαλικῷ κόσμῳ ἀλγεινὴν διὰ τὴν ἐντύπωσιν.

Μόνον διάφοροι παραπινάκιοι τῶν Ἀνορθωτικῶν ἐστιατορίων, καὶ οὗτοι εὐτυχῶς εἶναι δακτυλομέτρητοι, ἀπέστερξαν τὴν βελτίωσιν τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως ὅι' εὐνόητους λόγους.

ΑΝΟΡΘΩΤΙΚΑ ΠΟΥΡΜΠΟΥΑΡ!

Ὁ Ἀνορθωτικὸς ἄνεμος, ὅστις μέχρι σήμερον κατώρθωσε νὰ μὴ ἐξυγειάνῃ τὴν ψευδοκρατικὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ παρελθόντος, παρὰ τᾶς ἐργαλαθικᾶς διαφημήσεις τῶν ἐμπίστων ὀργάνων τῆς Κυβερνήσεως, ἠτο πολὺ φυσικὸν καὶ εἰς τὸν Νομὸν Ἀρκαδίας ν' ἀφίσῃ ἀσάρκωτον κόκκορον τοῦ Αἰγείου.

Οἱ συνεργάται τοῦ Πυγμάρχου, τοῦ Γιγαντος, τοῦ Μασσίου κλπ. ὑπαίκοντες εἰς σχετικᾶς κομματικᾶς ἀπαιτήσεις, ἐστενοχώρησαν τὸν ἐν Στεμνίτσῃ τηλεγραφητὴν Π. Μαραγκανὸν νὰ προσλάβῃ ὡς ἐμπιστον ταχυδρομικὸν διανομέα κάποιον ὀνόματι Σταῦρον Φουσιάνην, θῦμα καὶ τούτου τῶν διαφόρων Ἀνορθωτάκιδων τοῦ Νομοῦ μας, ἀνῷ μέχρι τινὸς ὑπῆρχε, συμφώνως πρὸς τᾶς οἰκείας ταχυδρομικᾶς καὶ τηλεγραφικᾶς τάξεις, ἄμισθος τοιοῦτος.

Καὶ πρὸς ὄδξαν τῶν Ἀνορθωτικῶν ἡμερῶν, ὁ νεοφώτιστος διανομεὺς τοῦ Ταχυδρομικοῦ Γραφείου Στεμνίτσης φέρει ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του ἑξδομήκοντα ἐν ὅλῳ. . . Μαΐους!

ΔΙΚΑΙΑ ΑΞΙΩΣΙΣ

Οἱ κάτοικοι Μανθυρέας ὑπέβαλον εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν Ταχυδρομείων τὴν αἰτησιν, ὅπως ὁ ταχυδρομικὸς σάκκος των, ὁ ὁποῖος σήμερον ἀποστέλλεται εἰς Βλαχοκερασιὰν ἀμαξηδὸν διὰ τοῦ Ἀλποχωρίου καὶ φθάνει ἑκεῖ τὴν νύκτα, ὅτε καὶ δὲν γίγνεται διανομή, διαβιβάζηται σιδηροδρομικῶς εἰς Μάναρι καὶ ἐκεῖθεν εἰς Βλαχοκερασιὰν, ὅτε θὰ φθάνῃ τὴν ὄρη μ. μ. ὥραν καὶ θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἄμεσος διανομή.

Οὐδὲν δικαιότερον καὶ λογικώτερον τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης, πρὸς τὴν ὁποίαν καὶ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ συμμορφωθῇ ἡ διεύθυνσις τῶν Ταχυδρομείων, τῆς ὁποίας μέλημα εἶναι, ρᾳδίως, πάντοτε ἡ συντόμευσις τῶν ἀποστάσεων.

Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΦΕΔΡΩΝ

Οἱ ἔφεδροι τοῦ δευ λόχου τοῦ ἐνταῦθα Συντάγματος, οἱ διάτα τελοῦμενα ζῆδη γυμνάσια, τῆς κλάσσεως τοῦ 1901, κλησθέντες, ἐδήλωσαν εἰς τὸν οἰκεῖον λοχαγὸν, ὅτι παραιτοῦνται τῆς μισθοδοσίας αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης.

Ἐ πράξις των αὕτη, μαρτυροῦσα εὐγενῆ καὶ γενναιόφρονα πατριωτικὰ αἰσθήματα, εἶναι ἀξία τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας, μᾶς ἐνθαρρύνει δὲ νὰ πιστεύωμεν, ὅτι καὶ ὅι' ἄλλας μείζονας θυσίας ὑπάρχει ἡ πατριωτικὴ προθυμία, ὅταν ἡ ἀνάγκη τῆς Πατρίδος τὸ καλέσῃ.

ΤΟ ΣΥΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗΣ

Συνεπείᾳ παραιτήσεως μελῶν τινων, ἐγένετο τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν συνέλευσις τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρείας καὶ τὸ Συμβούλιον αὐτῆς ἀπηρτίσθη ἤδη ὡς ἑξῆς:

Πρόεδρος ὁ κ. Χ. Μάνεσης δήμαρχος· ἔφορος ὁ κ. Εὐσταθιος Ζαχειροπουλος δικηγόρος· γεν. γραμματεὺς ὁ κ. Θάνος Ἰω. Παπαγιαννόπουλος· ταμίας ὁ κ. Νικόλαος Ἀριστ. Μπακόπουλος· κοσμητωρ ὁ κ. Κ. Τράκας ζωγράφος καὶ σύμβουλοι οἱ κ. κ. Χρ. Κοντονίκολάκος καὶ Σπύρος Ν. Χρηστόπουλος ἔμποροι.

Δὲν ἔχομεν, ἢ νὰ ἐξάρωμεν τὴν ἀρίστην ἐκλογὴν τῆς συνελεύσεως, ἥτις ἔδωκεν εἰς τὴν Φιλαρμονικὴν συμβούλιον ἐμπνεόμενον ἐκ τῶν αὐτῶν πάντοτε, ὡς οἱ ἀποχωρήσαντες, ἐνθέρμων προθέσεων, πρὸς ἀδραίωσιν καὶ ἀνύψωσιν τοῦ καλλίστου τῶν Σωματείων τῆς πόλεώς μας.

ΦΙΛΟΔΑΣΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΛΑΓΚΑΔΙΩΝ

Γενομένων τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῆς Φιλοδασικῆς ταύτης ἑνώσεως, ἐξελέγησαν: Πρόεδρος ὁ κ. Ἀθανάσιος Γεώργ. Κίντζιος ἰατρός· ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Πέτρος Ἀθ. Κυριακόπουλος συνταξιοῦχος ἑλληνοδιδάσκαλος· γεν. γραμματεὺς ὁ κ. Πάνος Β. Καλλᾶς διδάσκαλος· εἰδικὸς ὁ κ. Παναγῆς Νικ. Στασινόπουλος διδάσκαλος· ταμίας ὁ κ. Γεώργιος Δημ. Παπαδόπουλος διαχειριστὴς Μονοπωλίου· σύμβουλοι οἱ κ. κ. Ἰωάννης Μακρῆς ἱερεὺς, Κωνσταντίνος Ἰω. Σαφαρᾶς διδάσκαλος καὶ Παναγιώτης Φιλοπ. Δεληδοριᾶς ἔμπορος.

Ἡ «Φιλοδασικὴ Ἕνωσις Λαγκαδίων» δὲν εἶναι σύλλογος ἐκ τῶν διατηρούντων μόνον τὸ ὄνομα. Ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἔργα. Ἐδενδροφύτευσε πᾶν γυμνὸν μέρος τῆς ἐπαρχίας· ἐδενδροφύτευσεν ὁδοὺς καὶ τὴν πλατεῖαν· ὅπερ δὲ σπουδαιότερον, κατώρθωσε τὴν διαφύλαξιν τοῦ ὡραίου ἐκείνου δάσους τῆς περιφερείας Λαγκαδίων.

Ἡ συνέχισις τῆς τοιαύτης δράσεως καὶ ἐκ μέρους τοῦ νέου συμβουλίου θ' ἀνεδείξῃ τὴν Φιλοδασικὴν τῶν Λαγκαδίων ἀξίαν τῆς γενικῆς ὁπολήψεως καὶ ὑποστηρίξεως.

ΕΠΙΚΕΙΜΕΝΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Τὸ ἀπὸ 30ετίας ἐθνικὸν δάσος Συμιαδίων «Γκρόζινο» ἐξ ἐλάτων, πρίνων, κέντρων καὶ ἀγριελαιῶν εἶναι ἐγγὺς τοῦ καταστραφῆναι. Τρεῖς αἰγοβοσκοὶ τὰ ἔχουν εἰς τὴν κατοχήν των καὶ τὰ ἐξαφανίζουν μικρὰν καὶ κατ' ὀλίγον.

Κύριε δασάρχα' κύριε Νομάρχα' κύριοι ἀστυνόμοι! Μίαν πρόνοιαν' κάποια μέτρα' κάποιον ἐνδιαφέρον. Θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ θέλησις, τὸ κέφι, τὸ συμφέρον, ἡ χαρδαρότης τριῶν αἰγοβοσκῶν; Πατάξατέ τους καὶ προστατεύσατε τὸ κακόμοιρον δάσος.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΝΑΟΥ

Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τοῦ δαπάναις τῶν ἐν Ἀμερικῇ χωριανῶν ἀνακαινισθέντος ναοῦ Ἁγίας Κυριακῆς τοῦ Στρίγγου τῆς Τεγέας. Τὸν ἐγκαινισμὸν ἐτέλεσεν ὁ Σ. ἡμῶν Ἐπίσκοπος, παρέστη δὲ πλῆθος κόσμου ἐξ ὅλων τῶν περὶξ χωρίων, οὕτως, ὥστε συνετελέσθη ὡραία καὶ πανηγυρικὴ θρησκευτικὴ καὶ κοινωνικὴ ἑορτή, μεθ' ἣν ὁ Σεβασμιώτατος ηὐλόγησε τὰ πλήθη, ἐν οἷς καὶ αἱ μαθήτριαι τοῦ Παρθεναγωγείου Στρίγγου, πρὸς τὴν διδασκάλισσαν τοῦ ὁποίου δεσποινίδα Βασιλικὴν Θανογιάννη ἀπηύθυνε καὶ τὰ συγχαρητήριά του, διὰ τὸν εἰς μόρφωσιν καὶ παράστασιν τῶν μαθητριῶν εὐγενῆ ζῆλόν της.

ΑΔΔΗΛΟΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

Τὴν 18ην λήγοντος, εἰς τὴν πλατεῖαν Βελετσίου ἐγένετο, ἕνεκα προηγουμένων ἀφορμῶν, συμπλοκὴ μεταξὺ τῶν Δημητρίου Κανέλλου καὶ Ἀναργύρου Ἀθ. Τούντα, καθ' ἣν ὁ μὲν πρῶτος ἐτραυμάτισεν ἐλαφρῶς διὰ μαχαίρας τὸν δεύτερον εἰς διάφορα τοῦ σώματός του μέρη ὁ δὲ δεύτερος Ἀνάργυρος Τούντας ἐτραυμάτισε σοβαρῶς τὸν πρῶτον διὰ περιστρόφου εἰς τὴν βουβωνικὴν χώραν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ οἰκογένεια Ἰωάννου Ἀσημακοπούλου μέλις συνελθοῦσα ἐκ τῆς πληξάσης αὐτὴν δυνῆς συμφορᾶς, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῇ υἱοῦ καὶ ἀδελφοῦ Ἀποστόλου καὶ μὴ δυναμένη νὰ εὐχαριστήσῃ ἕνα ἕκαστον ἰδιαιτέρως, ἐκφράζει διὰ τοῦπαρόντος τᾶς ἐγκαρδίους εὐχαριστίας αὐτῆς εἰς πάντας τοὺς ὅπως δήποτε συμμετασχόντας εἰς τὸ πένθος της.

ΚΑΣΚΕΤΑ Ἀγγλικὰ καὶ τῆς περίφημης Φανέλλας Τριπόλεως στὴν «Λαϊκὴν Ἀγορὰν» τοῦ κ. Γ. Ι. Γεωργακοπούλου.

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ

Ἡ στρατιωτικὴ παράταξις.
Ἡ κίνησις τοῦ πλήθους.
Ἡ ἐν τῷ Ναῷ δοξολογία.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΜΕΤΑΞΑ

Μὲ ποίαν τινὰ ἐξαιρετικὴν μεγαλοπρέπειαν ἑφάτος, μὲ ποῖόν τινα ἐξαιρετικὸν ἐνθουσιασμόν, μὲ ποίαν τινὰ ἀόριστον πρὸς τὸ ἔγγυς διάστημα ἐλπίδα, ἑορτάσθη ἡ ἐπέτειος τῆς ἀλώσεως τῆς Τριπόλεως.

Ἔχει ἀνακτηρεωθῆ τὸ Λαϊκὸν φρόνημα; Συνεκινήθη ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ ἀπὸ τᾶς χθεσινᾶς περὶ πιθανῆς τινος δράσεως ὑπὲρ τῶν δικαίων μας εἰδήσεις; Κατενοήθη, ὅτι τοιαῦται ἐπέτειοι δὲν πρέπει, διὰ πολλοὺς λόγους, νὰ παρέρχονται ἐν τυπικῷ ἑορτασμῷ; Ἴσως τοῦτο, Ἴσως ἐκεῖνο. Τὸ βέβαιον καὶ παρήγορον εἶναι, ὅτι ἡ λαμπρότης καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ σημερινοῦ πανηγυρισμοῦ τῆς Ἐπετείου μας ὑπῆρξαν ἐξαίρετα.

Συμφώνως πρὸς τὸ ἐκδοθὲν ὑπὸ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς πρόγραμμα, ἐτελέσθη ἐν τῷ ἱστορικῷ Ναῷ τῶν ***Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν*** ἡ προσήκουσα δοξολογία χοροστατήσαντος τοῦ Σ. Ἐπισκόπου Γερμανοῦ μετὰ πάντοῦ τοῦ κλήρου τῆς πόλεως. Παρίσταντο πᾶσαι αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ ὁ κ. Φρούραρχος μεθ' ὅλων τῶν ἀξιωματικῶν, τοῦ στρατοῦ παρατεταγμένου ἐκτὸς τοῦ Ναοῦ. Ἐπίσης πλῆθος κόσμου ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ἡ δέησις ὑπῆρξεν ἐξόχως συγκινητική ἐν μέσῳ τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου περιβάλλοντος, ἔνθα ἐτελεῖτο, οἱονεί, μυστήριον ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν ἐν Οὐρανοῖς.

Ἐκτὸς καὶ ἐν ὅλοις τοῖς πέριξ τοῦ Ναοῦ, ἐξεκυλιήθητο τοῦ ἐντὸς χώρου, συνωστίζετο ἄλλο ἄπειρον πλῆθος, παρακολουθοῦν ἐν ψυχῇ κατανύξει νοερῶς τὴν Θείαν δοξολογίαν.

Αἱ ὁδοὶ αἱ ἀγουσαι εἰς τὸν Ναὸν καὶ πᾶσαι αἱ κεντρικαί, ὅι' ὧν παρῆλασεν ὁ Στρατὸς καὶ οἱ ἐπίσημοι, ἔβριθον ἐπίσης κόσμου, ἔστενον ὑπὸ πασῶν τῶν πέριξ οἰκιῶν οἱ ἐξώστται ἀπὸ τὴν ὡραῖον ψῶρτον τοῦ ἀτάρου φύλου, τὸ ὁποῖον κατεστόλιζε τὴν ὅλην σημαιοστόλιστον καὶ πανηγυρικὴν ὄψιν τῆς πόλεως.

Πανταχοῦ δὲ διέκρινε τις μίαν χαρὰν, μίαν ὑπερηφάνειαν, μίαν διαθεσίν εἰς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις, ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ἡμέρᾳ, ἡ ὁποία, ἐπαναλαμβάνομεν, ἔλαμπεν ὅλη ὑπὸ ἐξαιρετικῆς λαμπρότητος.

Ὁ κ. Α. Σ. Μεταξᾶς, ὁ καὶ ἄλλοτε, κατ' ἐπαναλήψιν, μετὰ προθυμίας δεχθεὶς νὰ μεταφέρῃ διὰ τῶν ἐμπνευσμένων λόγων του τὸν ἑορτὸν μας, ἀρχισυντάκτης ἤδη τακτικὸς τοῦ «Μορέα» καὶ συμπολίτης, ἐπομένως, ἐγένετο καὶ πάλιν τὸ ἀντικείμενον τῆς Δημαρχικῆς προσκλήσεως. Ὁ κ. Δήμαρχος παρεκάλεσεν αὐτὸν καὶ προσωπικῶς καὶ δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς ἐπιστολῆς νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν πανηγυρικόν. Ὁ δὲ κ. ἀρχισυντάκτης μας, εὐγενῶς ἀποδεχθεὶς τὴν πρόσκλησιν, ἀνεφανίσθη εἰς τὸν ἐξοχώτερον τοῦ Δημαρχείου, κατωθεν τοῦ ὁποίου, συμφώνως πρὸς χθεσινὴν δημαρχικὴν εἰδοποίησιν, συνεκεντρώθη, μετὰ τὴν δοξολογίαν, ὁ Λαὸς ἐνιμεγαλοπρεπεῖ ἐπιδεικτικότητι, ἐνῷ ἐκ τῶν ἀνωθεν ἐξωστῶν τῆς ὁδοῦ παρείχετο γοητευτικὸν τοῦ ὡραίου φύλου τὸ θέαμα.

Ὁ κ. Μεταξᾶς ὑπῆρξε καὶ πάλιν οἷος ἀνεμένετο. Ἀτυχῶς, ἐπειγόμενοι νὰ ἐκδώσωμεν μετὰ τὴν τελετὴν καὶ κυκλοφορήσωμεν τὸ φύλλον μας, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκδημοσιεύσωμεν τὸν λόγον, ἢ κἂν περικοπᾶς ἐξ αὐτοῦ, τοῦ λαοφιλοῦς ῥήτορος, ὅστις, ἄλλως τε, οὔτε τὸν καιρὸν εἶχε νὰ γράψῃ· εἶναι δὲ γνωστότατον πλέον, ὅτι ὁ κ. Μεταξᾶς μόνον κατ' ἐπνευσαν ἐκ τοῦ ᾄματος ὁμιλεῖ πάντοτε καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ γράψῃ κατόπιν, ἂν πρόκηται νὰ δημοσιευθῇ λόγος του.

Εἰς δύο λέξεις μόνον θὰ εἴπωμεν, ὅτι ὑπῆρξε, ὡς πάντοτε, ὑψιπέτης ἐν τε τῇ ἀνομνήσει τῆς ἡμέρας καὶ ἐν τῷ ὑψηλῷ φρονήματι, τὸ ὁποῖον ἦ συγκρπάζουσα εὐγλωττία του ἐζήτει νὰ ἐμβάλῃ εἰς τᾶς ψυχᾶς τῶν ἀκροατῶν του. Συνεκίνησε μέχρι μυχίων, ἐνεθουσίασε, ἐγαλβάνισε καὶ κατεχειροκροτήθη, δεχθεὶς εἴτα θερμότατα παλλαχόθεν συγχαρητήρια.

Οὕτως ἔληξεν ὁ πρωτὸς πανηγυρισμός, ὃν θὰ διαδεχθῇ ὁ τῆς ἑσπέρας, καθ' ἣν θὰ ὁμιλήσῃ ὁ Νομάρχης κ. Βιρβίλης ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἐμποροβιομηχανικοῦ Συλλόγου, θὰ φωταγωγηθῇ ἡ πόλις, καὶ ἡ Μουσικὴ, ἥτις μὲ τὰ ἐνθουσιώδη κατὰ τὴν πρωΐαν ἐμβατήριά της συνάτεινε μεγαλῶς εἰς τὸν καθολικὸν ἐνθουσιασμόν, θὰ πταιανίσῃ εἰς τὴν πλατεῖαν.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Ὁ παρ' ἡμῖν δημοδιδάσκαλος κ. Ἰω. Σούμας, ἐκ τῶν μᾶλλον πιστῶς ἀφοσιωμένων εἰς τὸ ἔργον των λειτουργῶν τῆς Δ. Ἐκπαιδεύσεως, ἐτοποθετήθη ὡς διευθυντὴς εἰς τὸ Β'. Δημοτ. Σχολεῖον. Ἡ προαγωγὴ αὕτη τοῦ κ. Σούμα ἀποτελεῖ δικαίαν καὶ ἀξιέπαινον ἀναγνώρισιν τῆς τε ἱκανότητος αὐτοῦ καὶ τοῦ πρὸς τὸ καθῆκον ζήλου του. Ἂν δέ, ὡς διδάσκαλος, ὁ κ. Σούμας παρήγαγεν ἀποτελέσματα ἀπτά, ἐπιβελόντα τὴν προαγωγήν του, βεβαίως ἤδη ὡς διευθυντὴς θὰ παράσχῃ ἀπτότερα τοιαῦτα καὶ τὸ Σχολεῖον, τοῦ ὁποίου τῷ ἐνεπιστεύθησαν τὴν διεύθυνσιν, θὰ καταστῇ ἀνταξίου τῆς ἀποστολῆς, ἣν ἀσκεῖ ἡ Δ. Ἐκπαίδευσις.

ΔΗΛΩΣΙΣ
ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛ. ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
Ο "ΓΚΡΕΣΑΜ,,

Εἰς τὴν ἐν τῷ «Μορεᾶ» καταχώρισιν τοῦ πράκτορος τοῦ «Αὐστριακοῦ Φοίνικος» κ. Κοντονικολάκου, ἀπαντῶντες, δὲν ἔχομεν παρὰ δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων νὰ ἀνασκευάσωμεν τὰ ἐκ πνεύματος ἀνταγωνισμοῦ γραφέντα.

Ὡς ἐκ τοῦ Ἰσολογισμοῦ τοῦ 1910, τοῦ συμφώνως τῷ Νόμῳ περὶ Ἀσφαλειῶν κατατεθέντος παρὰ τῇ Ἑλλ. Κυβερνήσει, διανεμηθέντος τοῖς ἀσφαλιζομένοις καὶ δημοσιευθέντος ἐν ταῖς ἐφημερίσι, ἐμφαίνεται, τὰ ὑπότοῦ Γκρέσαμ διανεμηθέντα τοῖς ἀσφαλιζομένοις του κέρδη ἦσαν

Δραχ. 7,087,500

Οὐδεμία Ἑταιρία διένειμε τοιοῦτον μέρισμα καὶ περὶ τούτου δύναται νὰ βεβαιωθῇ πᾶς τις, συγκρίνων τοὺς Ἰσολογισμοὺς αὐτῶν πρὸς τὸν τοῦ Γκρέσαμ.

Ἄλλως τε ἑτέρα πραγματικὴ ἀπόδειξις τούτου, εἶνε αὐτὰ τὰ διανεμηθέντα μερίσματα εἰς τοὺς ἐν Τριπόλει πολυπληθεῖς πελάτας τοῦ Γκρέσαμ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν σύναψιν

"Μορεάς,,
ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ
ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΚΑΤ' ΙΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1900

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Ἐμνᾶτο ὑποχθονίως ἐν τῇ Τουρκοπατημένῃ Ἑλληνικῇ γῇ τὸ ἡγιασμένον, τὸ ὁποῖον ἔμελλε μίαν ἡμέραν νὰ ἐκραγῇ καὶ ἐξολοθρεύσῃ ὑπὸ τὰς ἐκδικητηρίους αὐτοῦ φλόγας ἕνα τύραννον τετρακοσίων ὅλων ἐτῶν.

Ἤδη ἐν τῇ Ἁγίᾳ Λαύρᾳ ὁ Γερμανὸς ἔψωσε τὴν σημαίαν τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ μὲ τὰ πρῶτα παλληκάρια, ποῦ ἐφανάτισε καὶ ἐνέπνευσεν ἡ Θεία φωνή του, καὶ μαζὶ μὲ τὰ ὁποῖα μετέλαβεν ἐν τῇ ἱστορικῇ Μονῇ τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ὥδευε πρὸς τὰς Πάτρας.

Οἱ ἐκεῖ Τοῦρκοι εἶχον εἰδοποιηθῆ ἐγκαίρως ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν περὶ τῆς μαγειρευομένης ἐξεγέρσεως καί, τὸ μέν, φοβούμενοι, ἐκρύπτοντο δ' ὅλης τῆς ἡμέρας εἰς τὸ φρούριον τῆς πόλεως, τὸ δέ, μέντα πνέοντες κατὰ τῆς βυσσοδομουμένης Ἑλληνικῆς τόλμης, ἐξήρχοντο τὴν νύκτα ἐκ τοῦ φρουρίου καὶ προέβαινον εἰς συλλήψεις ραγιάδων, εἰς κακοποιήσεις, εἰς λεηλασίας, εἰς βασανιστήρια.

Εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐμπνέεται ὁ τρόμος εἰς τοὺς χριστιανοὺς τῶν Πατρῶν καὶ πολλαὶ οἰκογένειαι ἐπεβιβάζοντο κρύφα εἰς ὅσα εὑρίσκοντο μικροῦ τύπου πλοῖα εἰς τὸν λιμένα καὶ ἔφευγον. Ἄλλοι ἐζήτουν ἄσυλον καὶ προστασίαν εἰς τὸ Γαλλικὸν Ἐρρέντεῖον.

Ἦτο τὸ μόνον τότε ἐν Πάτραις, ἐν τῇ δούλῃ καὶ ἐξεγερθείσῃ Ἑλλάδι, Προξενεῖον, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον, μετὰ στοργῆς, μετὰ φιλανθρωπίας εἶχεν ἀνοίξει διάπλατα τὰς πύλας αὐτοῦ καὶ ἐδέχετο τὰ προστατευόμενα ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς σημαίας του τοὺς φεύγοντας τὴν Τουρκικὴν θηριωδίαν, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ ἐκδηλοῦται λυσσαλέα.

Οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ ἐνθυμοῦνται πάντοτε καὶ νὰ προφέρωσι πάντοτε μετ' εὐγνωμοσύνης τὸ ὄνομα τοῦ τότε Προξένου τῆς Γαλλίας. Ἦτο ὁ Πουκεβίλλ.

Πιστὸς εἰς τὴν Πατρίδα του, ἀλλὰ καὶ Ἕλληνα τὸ φρόνημα, ἀνεγνώριζε τὸ δίκαιον τοῦ ἐπιχειρηθέντος Ἀγῶνος καὶ σενέτασσε καὶ συνεπόνει μὲ τὰ πρῶτα θύματα τῆς Τουρκικῆς ἀγριότητος, ἡ ὁποία ἐπεζήτει νὰ καταπνίξῃ ἐν τῇ γενέσει της τὴν Ἑλληνικὴν ἐξέγερσιν δι' ὅλων τῶν ὠμοτήτων, ὅσας ἀπεκόμιζεν ἡ ἀπὸ τὸ βάθη τῆς Ἀσίας ἐπισκήψασα βαρβαρότης τοῦ Ἰολάμ. Ὅσοι ἔφευγον τὴν ἀγριότητα ταύτην, διὰ τοῦ Γαλλικοῦ Προξενείου ἐφυγαδεύοντο, ἢ ἐκεῖ ἐστεγάζοντο καὶ ἐσιτίζοντο μέχρι τῆς εὐκαιρίας φυγαδεύσεως. Ὁ Ἴδιος ὁ Πρόξενος, περιτρέχων τὴν τρομοκρατουμένην πόλιν διὰ μέσου τῶν ἀρξαμένων σφαγῶν καὶ δηώσεων, ἔσωζεν αὐτοπροσώπως πολλάκις ἀπὸ τὰς Τουρκικὰς χεῖρας θύματα ἕτοιμα, πρὸς σφαγήν.

Ὦ! Μὴ λησμονήσητε ποτὲ οἱ Ἕλληνες τὸ ὄνομα τοῦ Πουκεβίλλ. Χαράξατε το ἀνεξίτηλον εἰς τὴν ψυχήν σας.

* * *

Οἱ Τοῦρκοι μαθόντες τὰ ἐν Ἁγίᾳ Λαύρᾳ γενόμενα καὶ ὅτι ὁ ἀρχιεπαναστάτης Ἀσπάσιος ἔρχετο πρὸς τὰς Πάτρας, ἐζήτησαν ἀπὸ τὴν Πόλιν στρατόν, καὶ ἐστάλη τότε μὲ ἀρκετὸν τοιοῦτον ὁ αἱμοχαρὴς Γιουσοὺφ-πασᾶς.

Ὁ νέος στρατάρχης τῶν Πατρῶν ἐτῆλθε λυσσώδης. Τὸ στῆθός του ἐκόχλαζεν ἀπὸ μῖσος καὶ ἀγριότητα· οἱ ὀφθαλμοί του ἐξέπεμπον ἀστραπάς· οἱ ρώθωνές του, ἀντὶ πνοῆς, ἐξέπεμπον φλόγας· ἡ χεὶρ, βαμμένη καὶ ἀπὸ ἄλλας ἀλλαχοῦ θηριωδίας εἰς τὸ αἷμα, ἔφερε πεπυρακτωμένον τὸν σίδηρον τῆς βιαίας ὑποταγῆς τῶν ἀπίστων.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν· δὲν ἠθέλησεν οὔτε νὰ ξεκουρασθῇ· δὲν ἐστάθηκε, καθὼς κοινῶς λέγουν, νὰ ἀναπνεύσῃ. Ὡς θηρίον κατάκλειστον καὶ πεινασμένον, τὸ ὁποῖον ἀπέλυσαν ἀπὸ τὸν κλωβόν, ὥρμησεν εἰς τὴν κακουργίαν καὶ τὸν σπαραγμόν. Διέταξεν ἀμέσως ἐμπορισμὸν τῆς πόλεως καὶ γενικὴν τῶν κατοίκων σφαγήν.

Εἶναι δυσπερίγραπτον ὅ,τι ἔγινε τότε. Φοβεραὶ καὶ ἀπαίσιαι φλόγες ἀνυψοῦντο εἰς τὸν οὐρανόν, τὸ αἷμα ἐπλημμύριζε τοὺς αὐλακας καὶ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἀπὸ τὴν συντελουμένην σφαγὴν καὶ βοὴ στεναγμῶν καὶ θρήνων ἐδόνει τὸ στερέωμα. Ὅσοι καὶ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἠδύναντο νὰ διαφύγωσι λάθρα τὴν σφαγήν, ἔσπευδον εἰς τὸ Γαλλικὸν Προξενεῖον, ἐνῷ καὶ τότε ὁ ψιλάνθρωπος καὶ τολμηρότατος Πρόξενος ἔτρεχεν ἀνὰ μέσον τῶν φλογῶν καὶ τῶν αἱμάτων καὶ περιμάζευεν ὅσους ἠδύνατο καὶ πάλιν τὰ σώσῃ αὐτοπροσώπως.

* * *

Ἀνέτελλεν ἡ ἡμέρα τῶν Βαΐων. Οὔτε κἂν τὴν πανήγυριν αὐτῆς ἐν δουλείᾳ ἠδύναντο ν' ἀπολαύσωσιν οἱ χριστιανοί. Ἡ ἁγιωτάτη ἡμέρα τοὺς εὕρισκεν ἐν σφαγῇ! Ποῦ διάκρισις πλέον καὶ σεβασμὸς ἡμερῶν διὰ τοὺς Τούρκους. Τὸ «ὡσαννὰ ἐν τοῖς Ὑψίστοις» τῶν χριστιανῶν ἐπιγέτο ἐν τῷ μέσῳ τῶν αἱμάτων, καὶ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ Κύριός των ἔρχεται τὴν ἀγάπην εἰσήρχετο θριαμβευτὴς ἐκ Θεοῦ εἰς Ἱερουσαλὴμ, οἱ Τοῦρκοι εἰσήρχοντο, ἐν ὀνόματι μιαιφόνου μαχαίρας, εἰς τὸ φρούριον τῆς πόλεως, ἀποκομίζοντες λάφυρα καὶ σύροντες γυναῖκας καὶ παρθένους, θυσίαν κτηνώδους ἀπολαύσεως, μέχρι πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ θηρίου Γιουσούφ.

* * *

Πλουσία οἰκογένεια κατορθώσασα διὰ πολλῶν προφυλάξεων νὰ διαφύγῃ τὴν ὁρμὴν τοῦ πυρὸς καὶ τὴν μάχαιραν τῶν ἀχαλινώτων ἐκείνων δημίων, ἐνόμισε περὶ τὴν δείλην τῆς ἡμέρας ἐκείνης —τῶν Βαΐων— εὔκαιρον τὴν ὥραν νὰ ἐξέλθῃ τῆς κρύπτης της καὶ κατευθυνθῇ εἰς τὸ Προξενεῖον τῆς γενικῆς προστασίας. Ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὴν γεραρὰν μητέρα, Ἠθετὴ ἔφηβον καὶ δυο ὡραίας παρθένους, κάλυκας ἔτι ἐν τῇ ἀνθηρότητι αὐτῶν.

Φεῦ! Κακῶς ὑπελόγισαν. Δὲν εἶχον προχωρήσει οὔτε ὅσα βήματα ἐγκιάζοντο κἄν, διὰ νὰ περιλλθωσιν εἰς τὸ βλέμμα τοῦ ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ Προξενείου παρακολουθοῦντος τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ τὴν κοπάζουσαν σφαγήν, ὁπότε θὰ ἐσώζοντο ἴσως —βεβαίως, μᾶλλον— καὶ εἴκοσι βραχίονες διψαλέον ἔτι Κούρδων περιέζωσαν ὅλην τὴν οἰκογένειαν, ὁλολύζουσαν, καί, συλλαβοῦσαι ἀρίως αὐτήν, τὴν ὡδήγουν μετ' ὀλίγον ἐνώπιον τῆς τίγρεως ἐκείνης· τοῦ ἀπαισίου Γιουσούφ.

Φαιδρύνεται τὸ πρόσωπον τοῦ θηρίου εἰς τὴν θέαν τῶν ἀφροπλάστων ἐκείνων ὄντων, τὰ ὁποῖα ἤσπερον, ἐν τούτοις ἐκ τοῦ τρόμου, καὶ μὲ φωνήν, τὴν ὁποίαν προσεπάθει νὰ καταστήσῃ γλυκεῖαν, δηλοῖ αὐτοῖς, ὅτι τοῖς χαρίζει τὴν ζωήν, ἀλλὰ καὶ παρακινεῖ νὰ ἐξομόσωσι.

Ἀνθίσταται πρώτη, ἀρρενωπή, ἡ μήτηρ:

— Θανάτωσέ μας, θηρίον, ἀνακράζει. Μὴ ἐπαναλάβεις ὄμως τὴν ὕβριν ν' ἀπαρνηθῶμεν τὸν Θεόν!

Αἱ θυγατέρες της μετὰ τοῦ μικροῦ της υἱοῦ δακρύουσι καὶ ἀπολογοῦνται.

Ἐκμεταλλεύεται τὴν ψυχολογικὴν στιγμὴν τὸ ποθῆσαν τὴν φρίσσουσαν σάρκα θηρίον, καί:

— Θανατώσατε, λοιπόν, τὰς θυγατέρας της, πρῶτον καὶ τὸ παιδί της!, φωνάζει πρὸς τοὺς πέριξ δημίους· καὶ τρεῖς ἐκ τῶν κτηνανθρώπων αὐτῶν ἁρπάζουσιν ἀνὰ μίαν κεφαλὴν ἐκ τῆς κόμης καὶ ἐγείρουσιν ἀμέσως τὴν μάχαιραν.

Εἰς τὸ θέαμα τοῦτο ἡ μήτηρ πίπτει λιπόθυμος. Τὰ παιδιά της ὁλολύζουν:

— Μητέρα! Μητεροῦλα!

Συνέρχεται εἰς τοὺς ὀλολυγμοὺς ἐκείνους ἡ ταλαίπωρος μήτηρ, ὑψώνει τὰς χεῖρας εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της ἱκετεύει, ἱκετεύει, δακρύουσα:

— Παραμένω πιστή Σου, Θεέ μου, εἰς τὴν συνείδησιν. Ἀλλὰ συγχώρει, συγχώρει, Θεέ μου, τὴν θυσίαν τὴν σωματικήν, διὰ τὰ παιδιά μου.

Δὲν ἀντέσχεν ἡ δύστηνος τὰ τὰ ἴδη ἐνώπιόν της σφαζόμενα.

Ἀλλ' οὔτε ἐκεῖνα, ἀρνούμενα τὴν προτεινομένην καὶ εἰς αὐτὰ ἐξόμοσιν, θὰ ἠδύναντο, κατὰ τὴν ἰδίαν ἀπειλήν, νὰ ἴδωσι σπαρασσομένην ὑπὸ τὰ βλέμματά των τὴν γεννήσασαν, τὴν θηλάσασαν καὶ γαλουχήσασαν.

Καὶ αἱ τρεῖς μετὰ τοῦ μικροῦ ἐφήβου ὡδηγοῦντο μετ' ὀλίγον δακρύουσαι καὶ συντετριμμέναι εἰς τὸ χαρέμ τοῦ Γιουσούφ, ὅπου ἡ Ἑλένη προσηγορεύετο Φατμέ, ἡ Κωνσταντίνα Ἀϊσέ, ἡ Ἀλεξανδρίνη Ζουλέϊκα καὶ ὁ μικρὸς Ἀνδρέας Ἀχμέτ.

* * *

Ὑπῆρξεν ἡ ἀπειλὴ φοβερά, ἀληθῶς φρικαλέον τὸ δίλλημα. Αἴσθημα πλέον, ὄχι αὐτοσυντηρήσεως· αἴσθημα φιλοστοργοῦ μητρὸς διὰ τὰ παιδιά της, αἴσθημα φιλοστοργοτέρου παιδιῶν διὰ τὴν μητέρα, ἐπέφερε τὴν σκληράν, τὴν ἐπονείδιστον ἴσως—κατὰ τὴν ψυχράν ἱστορίαν— ὑποταγήν, ἣν ἐπάθησεν ὁ διηγήσας τὰς νεαρὰς καλλονὰς σατράπης.

Ἐτελέσθη ὅμως ταυτοχρόνως μία μεγάλη καὶ γενναία θυσία ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ μας, τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ αὐτὴν ἐκείνην τὴν ὥραν, καθ' ἣν πολλαχοῦ πλέον τοῦ πασσᾶ ὡδηγοῦντο εἰς τὸ χαρέμι μήτηρ καὶ θυγατέρες, θύματα εὐγενοῦς ἀμοιβαίας στοργῆς.

Ἦτο μαζί των καὶ ἡ νεαρὰ ὑπηρέτριά των Ἀναστασία, ὅταν, συλλογισθεῖσα, ἤλθησαν πρὸ τοῦ Γιουσούφ. Ἀτημέλητον ἔχουσα καὶ προσκλητικὸν τὸ κάλλος, προσκάλεσε καὶ αὐτὴ τοῦ τυράννου τὴν ὄρεξιν καὶ ἦλθε καὶ αὐτὴς ἡ σειρὰ νὰ τῆς ζητήσουν ἐξόμοσιν.

Ἀλλ' ἡ Ἀναστασία δὲν εἶχε μητέρα, δὲν εἶχε παιδιά. Καί, οἱονεί, διὰ νὰ ἐξιλεώσῃ αὐτὴ τὰς κυρίας της ἐνώπιον τοῦ Οὐρανοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον, καὶ κατὰ τὴν ἀντίληψίν της, ἠρώτησαν:

— Τί λέγεις, βρωμερέ; Ἀπαρνᾶ μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ εἰς τὸν Γιουσούφ—ὁ Θεός μου εἶναι Θεὸς τοῦ ψευδοπροφήτου σου. Ἤπειροῖς νὰ φοβερίζῃς· ὁ κεραυνὸς τοῦ Θεοῦ μου εἶναι φοβερώτερος ἀπὸ τῆς λυσσασμένας φωνάς σου καὶ τῶν δημίων σου. Ἐσὺ μὲ ἀπειλεῖς καὶ ἡ Παναγία μὲ τὸ γαμψόγελό της μοῦ ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά της· νά, τὴν βλέπω. Ὦ, Παρθένε μου, δέξου τὴν ταπεινὴν δούλην σου...

Ἔλα γρήγορα βαπτίσου, Βεζύρη, νὰ σωθῇς!

Ἄ, νὰ ὁ σωτήρ μου, ὁ Θεός μου μὲ προσκαλεῖ. Μὴ τολμήσῃς νὰ μὲ ἐγγίξῃς, βρωμερέ!

Μόλις συνελθόντες ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν ἐκ τῆς τοιαύτης αὐθαδείας ἑνὸς κοινοῦ πλάσματος, ὥρμησαν μὲ τὰ ξίφη νὰ τὴν θανατώσουν οἱ δημοι τοῦ Γιουσούφ.

Ἀλλὰ μὲ τοὺς τελευταίους της πρὸς τὸν Οὐρανὸν λόγους ἡ πτωχὴ Ἀναστασία εἶχε μείνει νεκρά, μὲ ὁλόλευκον τὴν παρθενίαν αὐτῆς καὶ ἄσπιλον τὴν πίστιν της. Ὁ Θεὸς δὲν ἐπέτρεψε νὰ μολύνωσιν αὐτὴν αἱ μάχαιραι τῶν ἐξαγριωθέντων ἀπίστων.

Ἡ θυσία τῆς ὑπηρετρίας ἐξιλέου οὕτω τὰς κυρίας της ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον, δουλώσασαι πρὸ τῆς στυγνῆς καὶ ἀποτρόπαιου ἀνάγκης τὸ σῶμα, δὲν ἀπέβαλον ὅμως ἀπὸ τὴν συνειδησίν των ἐκεῖναι.

Ω.

ΠΕΝΘΗ

Ἀπεβίωσεν ἐν Ναυπλίῳ ὁ σεβαστὸς πρεσβύτης **Σταῦρος Ἀντωνιάδης**, πατὴρ τοῦ παρ' ἡμῖν ὑπηρετοῦντος προέδρου Πρωτοδικῶν κ. Θεοδώρου Ἀντωνιάδου. Ὁ μεταστὰς ὑπῆρξε τύπος ἐναρέτου καὶ χρηστοῦ πολίτου, ἐφελκύσαντος ἀείποτε διὰ τῆς πολιτείας αὐτοῦ τὴν ἐκτίμησιν ὅλης τῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία καὶ ζωηρὰν ἐξεδήλωσε τὴν θλῖψιν αὐτῆς, ἐπὶ τῷ θανάτῳ του. Τῷ ἐπιφανεῖ υἱῷ ἀπευθύνομεν εἰλικρινῆ τὰ συλλυπητήριά μας.

— Πλήρης νεότητος, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ὡραιοτέρας ἡλικίας καὶ ἐν τῇ ἀνατολῇ μόλις τῆς δράσεως αὐτοῦ, ἀπεβίωσε καὶ ἐν πολλῇ συγκινήσει τῆς πόλεως ἐκηδεύθη ὁ συμπολίτης φαρμακοπ. **Ἀπ. Ι. Ἀσημακόπουλος.** Τοῖς οἰκείοις συλλυποῦμεθα βαθέως, ἐπὶ τῷ σκληρῷ καὶ ἀνεπροσδοκήτῳ τραύματι, ὅπερ ὑπέστησαν.

— Εἰς ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύνατο νὰ δράσῃ εὐεργετικῶς, ἂν μὴ καθήστα νεκρὰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, πρὸ ἐτῶν, νόσος ἐκ τῶν ἀθεραπεύτων, ἀλλὰ καὶ διατηρουσῶν τὴν ζωὴν ἐν ἀδρανείᾳ, ἐπερμάτισε κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τὸν βίον ὁ συμπολίτης **Φίλιππος Γουρνικώτης**, κτηματίας. Ὁ θάνατός του, βυθίσας εἰς λύπην στυγνὴν τὴν πολυμελῆ οἰκογένειάν του, ἤτις, καὶ ἀδρανοῦντα, εἶχεν ὅμως προστάτην καὶ ἐλάτρευε τὸν γέροντα, παρήγγαγε πολλὴν τὴν συγκίνησιν καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν μας, ἤτις σύσσωμος καὶ περίλυπος συνώδευσε τὴν ἐκφορὰν του. Μετὰ τὴν γενικῶν, πρὸς τὴν σκληρῶς δοκιμασθεῖσαν οἰκογένειαν, συλλυπητηρίων τῆς πόλεως, ὁ «Μορεάς» ἐνοῖ καὶ τὰ ἔκουσι, ἐν φιλικῇ εἰλικρινείᾳ.

— Πλήρης ἡμερῶν καὶ ὡς ἀληθὴς χριστιανὴ ἐκοιμήθη τὸν τελευταῖον γαλήνιον ὕπνον ἡ σεβαστὴ δέσποινα **Κυράτσω Παναγιώτου Κοντοπούλου**, φιλόστοργος καὶ προσφιλὴς μήτηρ τοῦ ἐν Pueblo Colorado τῆς Ἀμερικῆς δημοφιλεστάτου Ἕλληνος κ. Γεωργίου Κοντοπούλου καὶ τοῦ ἐν Μαγαδασκάρῃ ἀριστα εὐδοκιμοῦντος κ. Πτόλου Κοντοπούλου, οἷς καὶ ἀπευθύνομεν εἰλικρινῆ τὰ συλλυπητήριά μας.

— Ὁ ἐν Ἀθήναις βιῶν, ὡς ἐπιχειρηματίας εὐδοκίμου δράσεως, διευθύνων κεντρικώτατον καὶ πολυπληθοῦς πελατείας ζαχαροπλαστεῖον **Ἰωάννης Θεοῦ. Μπουγόπολος** ἀπεβίωσε τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ἐν Ταγέᾳ καὶ ἐκηδεύθη συνοδείᾳ ὅλων τῶν συμπολιτῶν του, παρ' οἷς εἶχε πολλὴν τὴν ὑπόληψιν καὶ ἀγάπην, διὰ τὴν ἐν γένει δράσιν του, καὶ παρ' οἷς ὁ πρόωρος θάνατός του παρήγαγε ζωηροτάτην λύπην, διότι νέος ἔτι, μὲ τὸ μέλλον εὐρὺ ἐνώπιόν του, κατῆλθεν εἰς τὸν τάφον.

— Κλίνασα ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ὀγδοήκοντα ἐτῶν της, ἐτελεύτησεν ἐν Ταγέᾳ **ἡ Θανάσω Γεωρ. Καταλυματία**, γυνὴ εὐσεβής, διατηρήσασα μέχρι τέλους τοῦ βίου ἐν τῇ ψυχῇ ὅλας τὰς ἀρετὰς τῶν ἀγνῶν ἑλληνικῶν παραδόσεων. Συλλοπούμεθα τῷ σεβαστῷ συζύγῳ καὶ τῷ καλλίστῳ αὐτῆς υἱῷ Δημητρίῳ Κατσλυματίᾳ, διδασκάλῳ ἐν Μεγαλοπόλει.

— Κατανυκτικὸν ἐτελέσθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν Ἀρδανιτοκαρασιᾷ καὶ ἐν συρροῇ πολλοῦ κόσμου τὸ Μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ **Ἀθανασίου Ἀντωνοπούλου**, ὑπὸ τῶν φιλτάτων καὶ ἐν Σικάγῳ τῆς Ἀμερικῆς καλῶς ἀποκατεστημένων υἱῶν του Θεοδώρου καὶ Κωνσταντίνου καὶ τοῦ ἐπίσης υἱοῦ του Δημητρίου, ἐν τῇ πατρῴᾳ διαμένοντος.

Εἰς τὸ Μνημόσυνον τοῦτο παρέστη πᾶσα ἡ κοινωνία τῆς κωμοπόλεως Ἀρδανιτοκαρασιᾶς, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ζωηρὰ ἔτι τηρεῖται ἡ ἀνάμνησις τῶν ἀρετῶν τοῦ ἐκλιπόντος συμπολίτου των.

— Σεμνοπρεπὲς καὶ κατανυκτικὸν ἐτελέσθη τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ μνημόσυνον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τῆς ἐν γενικῷ τῆς κοινωνίας πένθει ἀρτι ταφείσης ὑπερόχου δεσποίνης **Πιπίνας Εὐθ. Καρακάλου.**

ΠΛΑΤΗ ΕΤΟΙΜΗ *εἰς τὸ Μέγα Ἐμπορορραφεῖον ἡ «Λαϊκὴ Ἀγορὰ» τοῦ κ. Γ. Ι. Γεωργακοπούλου.*

Εἶναι προσιτὰ εἰς κάθε βαλάντιον.

Ἱκανοποιεῖται κάθε γοῦστο.

ΑΡΙΣΤ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Πένθος ἀπροσδόκητον καὶ βαρύτατον ἔσκλασε πάντα τὸν δῆμον Δολιανῶν, τῇ 12ῃ τοῦ λήγοντος τούτου μηνός.

Ὁ Ἀριστείδης Παναγιωτόπουλος, ὁ δήμαρχος, ἔκλεισε διὰ παντὸς τοὺς ὀφθαλμούς.

Καὶ θρηνοῦσι τὰ Δολιανά· τὴν μεγάλην των ἀπώλειαν, εὐλόγως· ὡς ἐπίσης θρηνοῦσι πάντες οἱ γνωρίσαντες τὸν ἐκλιπόντα ἄνδρα. Καὶ ποῖος δὲν τὸν ἀγνώριζε! Ποῖος δὲν ἀγνώριζε τὸν Ἀριστείδην Παναγιωτόπουλον; Ὑπῆρξε φυσιογνωμία ἐξέχουσα. Ἐνέπνεον καθολικὸν τὸν σεβασμόν αἱ τε ἰδιοτικαὶ καὶ αἱ δημόσιαι ἀρεταί του. Ἐπέσπα αὐρέαν καὶ ἀδιάφορον τὴν ἐκτίμησιν ὁ εὐθὺς χαρακτήρ του. Ἐδέσμευον τοὺς πάντας οἱ φιλόφρονες καὶ ἀνυπόκριτοι τρόποι του. Ἡ καρδία του ὅλη ἀνήκεν εἰς τοὺς συμπολίτας του, τοὺς συνδημότας του· εἰς πᾶσαν τὴν κοινωνίαν, εἰς πάντα τὸν λαόν. Δὲν ἐξετιμᾶτο μόνον· ἠγαπᾶτο. Δὲν ἠγαπᾶτο μόνον· ἐλατρεύετο.

Διακρίθη ὡς ἔμπορος· διακρίθη ὡς πολίτης· διακρίθη ὡς ψυχὴ προσφιλὴς εἰς πάντας. Διακρίθη καὶ ὡς πολιτευόμενος. Πολιτευόμενος ὄχι ἁπλῶς διὰ τὸ πολιτεύεσθαι· ὄχι ἐκ ματαιοδοξίας, ἢ τυπικῆς ὑποχρεωτικῆς παραδόσεως. Πολιτευόμενος, ἐξ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν τόπον του· ἐκ πάθους, θά ἠνδρίζας, διά νὰ προσφέρῃ ὅ,τι ἠδύνατο εἰς τὸν τόπον του καὶ ὁπᾶρ τοῦ τόπου του· εἰς τὸν λαόν καὶ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ του, τὸν ὁποῖον ἡ μεγάλη του καρδία ὑπελάμβανεν ἐκπροσωποῦντα ἐν τῇ ὀλότητί του. Ἰδιόν του καὶ προσιμιάζεστον τέκνον.

Ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον εἰκοσαετίαν ἤρξε τοῦ δήμου. Ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον εἰκοσαετίαν περιεβάλλετο μὲ τὴν ἀπόλυτον καὶ ἀρρηκτον ἐμπιστοσύνην τῶν συνδημοτῶν του, τὴν ὁποίαν δὲν ἐθεώρει μόνον καύχημα καὶ ὑπερηφάνειαν, ἀλλὰ καὶ ἐπαλαμβάνε βαρυνόμενον αὐτὸν μὲ ὑποχρεώσεις καὶ εὐθύνας, ὧν ἡ ἔντιμος συνείδησις οὐδέποτε ἀπέλιπεν αὐτόν.

Μαρτύριον ἀναρχίας τῆς τοιαύτης ἐν τῇ συνειδήσει αὐτοῦ ἐκδοχῆς τῆς πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνης πρόκειται τὰ ἔργα του: Ἡ γεφύρωσις τοῦ ἐν τῇ χειμαρινῇ κατοικίᾳ Δολιανῶν ποταμοῦ Τάνου, ἔργον μέγα, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου του ἔτι βαλαντίου ἐδαπάνησε μετ' ἀγωνίου εἰς τοὺς Ἕλληνας δημάρχους φιλοστόργου πατρικῆς προθυμίας καὶ γενναιότητος, δέκα καὶ ἑπτὰ ὅλας χιλιάδας δραχμῶν. Τὰ ὡραῖα καὶ τέλεια οἰκοδομήματα σχολείων ἀρρένων καὶ θηλέων, μὲ ζημίαν καὶ ταῦτα προσωπικήν, χρήματος καὶ μόχθων. Ἡ ἀνοικοδόμησις διὰ δαπάνης 8000 περίπου δραχ. τῶν ἑτοιμορρόπων πρώην δημοσ. Σχολείων, τῶν δαπάνῃ τοῦ ἀειμνήστου Τσιροπούλου ἀνεγερθέντων, καὶ ἡ ἐγκατάστασις ἐν αὐτοῖς τῆς Ἀστυνομίας, τοῦ Εἰρηνοδικείου καὶ διταξίου Ἑλλ. Σχολείου. Ἡ αὐρυτάτη ἤδη βατὴ ἑδὸς μεταξὺ χειμαρινῆς καὶ θερινῆς διαμονῆς τῶν κατοίκων, τῆς ὁποίας κατ' ἐπανάληψιν ἀπειργάσθη τὴν ἐπισκευήν. Ἡ ἀγορὰ καὶ ἡ ἐπισκευὴ τοῦ ἐν τῇ θερινῇ διαμονῇ Σχολείου τῶν θηλέων, διὰ δαπάνης 5000 δραχμῶν. Ἡ ἐπισκευὴ τοῦ Ναοῦ τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ. Ἡ ἐπισκευὴ τοῦ ἐν τῇ χειμερινῇ διαμονῇ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς. Ἡ κατασκευὴ τῶν δύο νεκροταφείων. Ἡ δι' εἰσφορῶν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Δολιανιτῶν καὶ τῆς αὐστηρᾶς διαχειρίσεως τῶν εἰσπράξεων διακαής του φροντίς, πρὸς μεγαλοπρεπῆ ἀνοικοδόμησιν τοῦ πολιούχου τῶν Δολιανῶν ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, διὰ τὸν ὁποῖον καὶ σχέδια διὰ τοῦ μηχανικοῦ Μπάτσα καὶ προϋπολογισμὸν εἶχεν ἑτοιμάσει καὶ νέαν ἠτοίμαζε διακήρυξιν, μὴ προσελθόντες οὐδενὸς μειοδότου κατὰ τὴν ἐνεργηθεῖσαν πρώτην· ἀλλ' ἀνέκυψε τὴν ἐτιμλέτον καὶ φιλόθρησκον φροντίδα ὁ θάνατος.

Πλῆθος δ' ἄλλων μακροτέρων ἔργων, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, κατέστησε περιφανῆ καὶ ἀξιόζηλον τὴν ὅλην του δημοτικὴν εἰκοσαετίαν, τὴν συνέχισιν τῆς μεγαλουργοῦ δράσεως τῆς ὁποίας κατεκαλύψεν ἤδη, πρόωρος ὑπὸ τῆς Μοίρας ὀρυχθείς, ὁ τάφος του.

Πῶς νὰ μὴ θρηνῇ τοιοῦτον ἄρχοντα ὁ δῆμός του; Πῶς ν' ἀναπληρώσῃ ὁ λαός του τοιοῦτον πατέρα;

Ὑπὸ τὸ κράτος τοιούτων συναισθημάτων ὀδύνης τὰ Δολιανὰ ἐκήδευσαν ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ ἐπιδεικτικότητι τὸν λατρευτόν των, ὃν περιαλγεῖς ἦλθον καὶ ἐκ τῶν πέριξ δήμων νὰ συνοδεύσωσιν εἰς τὸ ὕστατον διαβίημά του. Κατὰ τὴν κηδείαν ἐχροστάτησεν ὁ Σ. ἡμῶν Ἐπίσκοπος· ἐπὶ τῆς σοροῦ κατετέθησαν στέφανοι πολυτελεῖς ἐκ μέρους τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἐκ μέρους τῶν δημαρχικῶν παρέδρων, ἐκ μέρους τῆς οἰκογενείας Παγκοπούλου, ἐκ μέρους τῶν γαμβρῶν αὐτοῦ καὶ ἐκ μέρους τοῦ ἰατροῦ κ. Κ. Παπαγεωργίου· εἰς τὸν νεκρὸν ἀπεναμείνησαν καὶ αἱ νενομισμένκι τιμαί, τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρὸς τετιμημένου διὰ τοῦ ἀργυροῦ Σταυροῦ τοῦ τάγματος τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Σωτῆρος.

Καὶ οὗτος ὁ Ἀριστείδης Παναγιωτόπουλος, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ὁποίου γύνει εἰλικρινὲς τὸ δάκρυ του καὶ ὁ «Μορεάς», δὲν ὑπάρχει πλέον. Θὰ ζήσῃ ὅμως ἀγήρως ἐν μέσῳ τῶν συνδημοτῶν του, ἐν μέσῳ πάντων ἡμῶν, ἡ μνήμη τοῦ ἐντίμου καὶ ρέκτου δημάρχου, τοῦ ἐπιφανοῦς πολίτου, τοῦ εἰλικρινεστάτου φίλου, τοῦ μεγαλόφρονος καὶ ἀλησμονήτου ἀνδρός.

Ο ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΤΟΥ κ. Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ὁποία ἦτο ἡ καθολικὴ τιμὴ καὶ